

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Gonon zaútočil. Mířil na nekrytou hruď, špička meče se téměř dotkla kůže. Už se zdálo, že probodne šupiny, leč nenarazila na odpor. Navzdory mistrně vedené ráně protivníka nezasáhl. Aniž zpozoroval, jak k tomu došlo, náhle stál démon stranou a čepel pročísla pouze vzduch.

Prudkost úderu ho krátce vychýlila z rovnováhy. Setrvačností se naklonil dopředu. Následovala prudká rána do týla. Úder jako beraňidlem. Před očima se mu zatmělo, rozplácl se v trávě. Zaryl nos do hlíny.

„Zábavné,“ prohlásil vesele démon a uskočil stranou. „Tahle hra se mi opravdu líbí. A protože mám dobrou náladu, povím ti, co bude následovat. Ty budeš neustále útočit, a ani jednou mě nezasáhneš, pokaždé tě pošlu k zemi. Nakonec se už nezvedneš a já ti z hrudi vyrvu srdce. Rozšíříš řady mých služebníků.“

„A víš co,“ pokračoval výsměšně démon, „jakmile tě zabiju, navštívím Laidru i její kamarádku, ke které utekla. Už jenom proto, že ti na ní tolik záleží, věnuji se jí celým tělem. Úplně ji roztrhám.“

Conan v nakladatelství VIKING

Sean A. Moore

Conan a šamanova kletba

Steve Perry

Conan potulný bojovník

Leonard Carpenter

Conan gladiátor

Sean A. Moore

Conan a Bílý bůh běsů

Robert Jordan

Conan nepokořený

Leonard Carpenter

Conan vládce Černé řeky

John C. Hocking

Conan a Smaragdový lotos

Dakh Hunter

Conan a Brány času

Eric Lanser

Conan a Černý labyrint

Paul O. Courtier

Conan a dědictví Atlantidy

V. Vágenknecht/S. R. Oldman

Conan – Setovy šachy/Léčka

Paul O. Courtier

Conan a tajemství mořských d'áblů

Mike Philip

Conan na Ostrově ledu

Leon da Costa

Conan a slepá bohyně

Václav Vágenknecht

Conan – krvavá ostří

Krvavá ostří

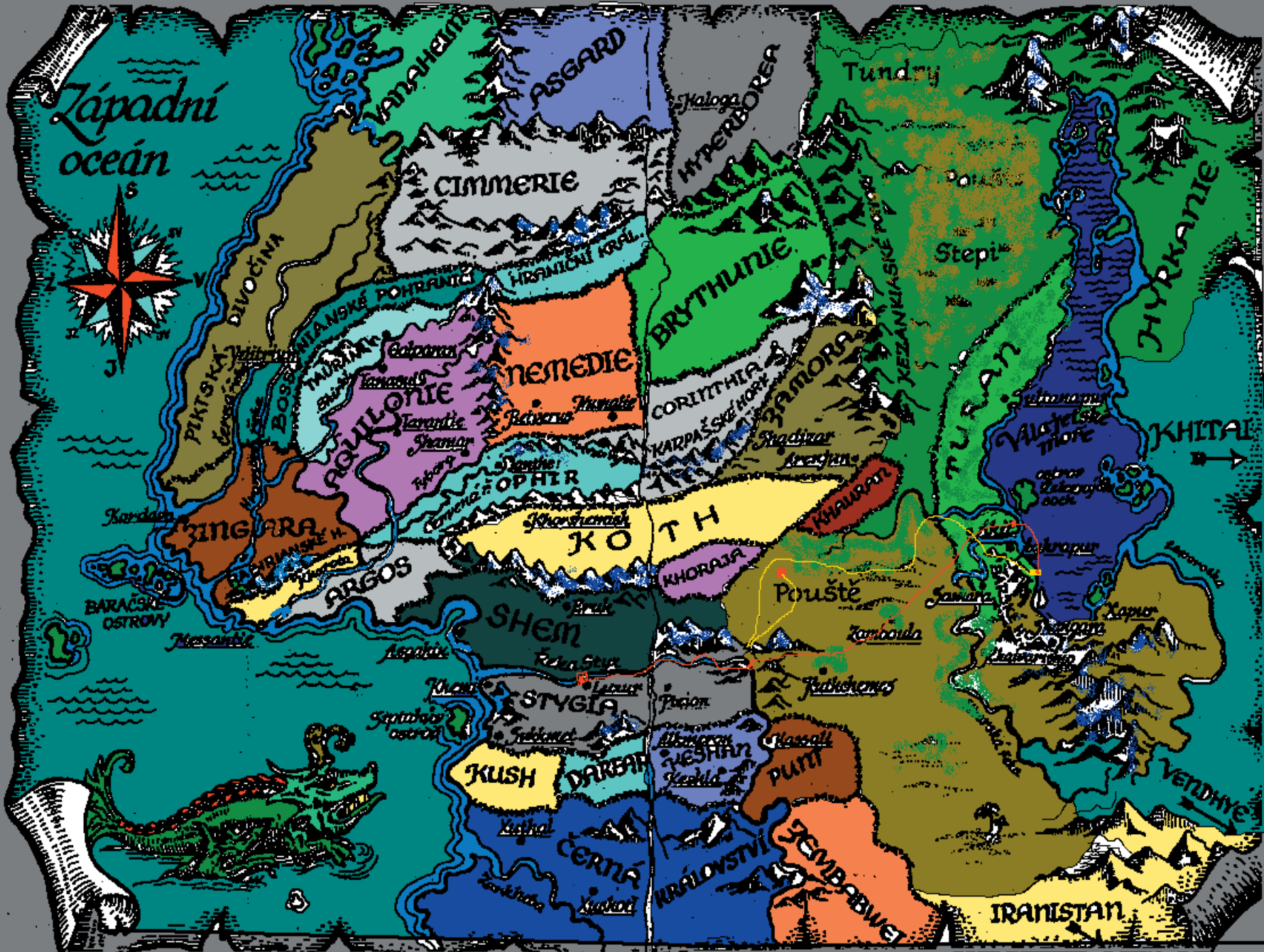
Václav Vágenknecht

Copyright© 2005 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2005 by V. Vágenknecht
Copyright© 2005 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-08-7

Západní oceán

VANAHEIM

ASGARD

CIMMERIE

HYPERBorea

Tundry

DIVOČINA

ALPŮ POHRANÍ

HŘANČÍ KOP. (Hřtančí kopce)

BRYTHUNIE

Stepi

HYRKANIE

AGUILONIE

NEMEDIE

CORINTHIA

ARMORA

TINGARA

OPHIR

KARPAŠSKÉ HORY

VALAJSKÉ MOŘE

KHITAL

BARAČSKÉ OSTROVY

ARGOS

KOTH

KHORAJA

Pouště

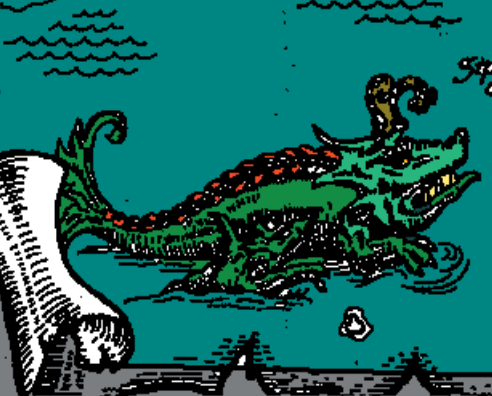
MASANIE

SHEM

KHORAJA

JAMARA

KAPOR

STYGiA

PACION

JUTHICHONOS

KUSH

DAREAR

UŠAN

PLITI

ČERNÁ

KRALOVSTVÍ

JEMBABWE

IRANISTAN

VENDHYE

Krajina mlžných cárů

Na krajinu padla mlha. V podobě nepro-
stupné kaše zahalila pohoří a pohltila rokliny, připomínala posla
špatných zpráv. Vnášela do duší tíseň. Navzdory této skutečnosti
postupovala skupinka Gundermanů neohroženě kupředu. Stoupali
vzhůru strmou úžlabinou a vydechovali obláčky bílé páry. Poháněla
je zlost. Chytnou bastarda, který s ostatními cimberskými zabijáky
vyplenil před časem pevnost Venarium, dají mu ochutnat ostří
mečů. Probodají mu svaly a vystaví ho nahého na mráz. Obětují
jeho krev mocnému Ymirovi.

Stezka se prudce zvedala a zanedlouho zmizela nadobro. Jejich
pochod to nezpomalilo. Podvědomí jim jednoznačně našeptávalo,
že jdou správně. Bohové zdejších hor nepřipustí, aby zatočili
špatným směrem. Přestože má Cimberan téměř jednodenní
náskok, brzy ho lapnou. Z náhorní plošiny, kam barbar unikl, vede
dolů po této straně masivu jen jedna cesta, ta, jíž postupují vzhůru.
Mají ho v hrsti.

* * *

Hladina splývala kousek od břehu s hustou mlhou. Conan zachmuřeně zastavil. Nedokázal rozpoznat, zda běží o malé horské oko nebo rozsáhlé jezero. U nohou mu zašplouchaly drobné vlnky. Vypadalo to, že se mu vysmívají.

Podřepl a nabral vodu do dlaní. Jakmile však trochu usrkł, znechuceně odplivl. Tekutina chutnala hořce jako zkažené mandle. Zachrchlal. Není jezero otrávené? Zdejší oblast je nejspíš prokletá. Vyvolává v jeho barbarské duši chmury a naplňuje ho těžko vysvětlitelnou bázní. Sevřel pěsti. Kéž by věděl, kam ho zavál osud. Mlha mu však bránila v rozhledu.

Po hladině se rozjely drobné vlnky. Ševelivě narážely na břeh, vypadalo to, že k němu hovoří neznámou řečí. To ovšem nebylo všechno. V dálce znamenal pohyb. Kratičké švihnutí. Jako by se z jezera vynořilo chapadlo a vzápětí kleslo zpátky pod hladinu. Zaváhal. Co to bylo? Přelévající se mlha ukryla případnou odpověď. Hladinu zamaskovala šed'

Pokrčil rameny a vydal se podél vody. Někam dojít musí. Získal před pronásledovateli slušný náskok, nikdy ho nedoženou.

Postupoval nehostinnou krajinou. Po levici se rozprostíralo jezero s nechutnou vodou a na druhé straně se zvedaly skály. Rozeklané věže obalené mechy a lišejníky, pouze sem tam vyrůstaly zakrnělé trsy zažloutlé trávy. Vršky hor neustále maskovala bílá kaše.

Kdesi nad hlavou mu přelétl pták. Mlha však nedovolila zahlédnout opeřence, a tak se dalo pouze hádat, jaký druh mával křídly.

Náhle strnul. Mezi převalujícími cáry probleskla žlutá záře. Znamení zapáleného ohně. Podvědomě tasil. Kdo to může být? Neznámí obyvatelé zdejších hor, nebo tajemný předvoj zlotřilých Gundermanů? Našlapuje obezřetně jako pardál na lovu, vyrazil k osvětlenému místu.

Mlha postupně odhalila skryté detaily. Zableskla se hladina, spatřil ráhno. To se zvedalo kolmo k nebi. Na hladině jezera se

pohupovala loďka. Malá dřevěná kocábka s jedním stožárem, jakých spatřil na říčních tocích bezpočet. Podle ní majitele neurčí.

Plavidlo bylo přivázáno tlustým provazem k dřevěnému kůlu, jenž se krčil vedle špičatého skaliska. To svým tvarem připomínalo stan se širokou plachtou, pod jaký se uchylují generálové na bojištích. Dovnitř vedl otvor velikosti člověka. Z něho se drala ven záře, kterou před chvílí zahlédl. Připadalo mu, že světlo zápasí s přelévající se mlhou.

Zkřivil rty. Zdá se, že má co do činění s člověkem. Tiše se příkradl ke vchodu. Než stačil nahlédnout dovnitř, zazněl z průrvy hlas: „Neostýchej se a pojď dál, Conane z Cimmerie. Už tě netrpělivě očekávám.“

Zkoprněl. Očekával muže, hlas patřil ženě. A to nebylo všechno. Dotyčná ho zná! Copak se někde setkali? Možné to bylo. Během putování poznal pár dívek i dam, ovšem takovou, která by pobývala v těchto nevlídných končinách, si nevybavoval.

Znejistěl. Nečeká na něho čarodějnice či démon v lidské podobě? Takoví dovedou číst v knihách osudu a lehce odhalí poutníkovu jméno. Sevřel pevněji meč a semkl rty. Ať uvnitř přebývá kdokoli, vstoupí. Dotyčná o něm ví, a tak nemá smysl zbytečně otálet. Alespoň odhalí, na čem je. Obezřetně vešel.

Ocitl se v malé jeskyňce. Podlahu i stěny zakrývaly kožešiny, uprostřed prostranství plápolal oheň. Na něm se opékalo maso. Dle vzhledu zajíc. Maso se lesklo do zlatova, jen do něho zakousnout zuby a naplnit prázdný žaludek. Na jazyku se mu seběhly sliny.

Žena seděla vedle. Vysoká rusovláska s bledou kůží a s kaštanově hnědými očima, ve tvářích se jí smály dolíčky. Přestože se halila do pláště se stříbrným vyšíváním, který zakrýval křivky jejího těla, vyzařovala z ní zvláštní krása. S majestátem vyšňořeného páva se kloubila divokost dravé šelmy a ladnost přítulné kočky.

Svrátil čelo. Nepamatoval si, že by ji v minulosti potkal, neznali se. Kradmo se rozhlédl. Neběží o předem připravenou past?

Všechno však působilo spořádaně. Ohněm ozářené kouty zely prázdnotou, jediné nebezpečí mohlo číhat venku. S tím si však poradí. Jestli se ho žena pokusí podrazit, použije ji jako rukojmí.

„Posaď se,“ pokynula mu a naklonila se k pečení. Utrhla zadní nohy a z jedné ukousla kus masa. Sežvýkala ho a polkla, jako by ho vlastním počínáním hodlala upozornit, že je pokrm nezávadný. Natáhla k němu paži s druhým soustem: „Jistě máš hlad.“

Jeho prázdný žaludek souhlasně zakručel. Ačkoliv se stále nezbavil pochybností, neboť krása působila v odporlivé krajině zcela nepatřičně, neodolal výzvě. Uvelebil se v kožešinách a přijal sousto. Po jazyku se mu rozlila báječná chuť čerstvě připraveného masa.

„Výborné, že?“ usmála se a sama ukousla ze své části.

Přikývl. Zajíc byl upečen nad ohněm přesně tak, aby ho mohla ihned podávat. Copak ho očekávala? Nemohla přece vědět, že přijde! Nebo ano?

„Odkud mne znáš?“ zabručel s plnou pusou.

„Už třetí den tě pronásledují Gundermani a stahují kolem tvého krku smrtící smyčku,“ řekla a nepatrně zrudla ve tváři. Rozpačitě se usmála a hrábla do torny ležící jí po boku. Vyňala čutoru a dva zdobené kalíšky. Rozlila červené víno. „Hodlají tě ztrestat za Venarium, byť od oné doby uplynulo několik zim. Jen tak nezapomenou.“

Sevřel rukojet' meče. „U Croma! Odkud to víš? Jsi s nimi společená?“

„Třeba prohlídnu mlhu,“ usmála se a dala mu vybrat z pohárů s vínem. Když jeden vzal, krátce upila. Jako by se znovu snažila dokázat, že ani nápoj není otrávený. Poté šibalsky zamrkala: „Ne, mlhu neprohlídnu. Vyslali mě do těchto zapomenutých končin a nařídili mi, ať zakotvím u břehu a připravím nad ohněm zajíce. Jakmile prý bude hotov, přijdeš. Jak je vidět, stalo se.“

Na jeden záťah do sebe obrátil číši. Víno mělo natrpklou, ale výbornou chuť. S podobnými druhy se mockrát nesetkal. Pozvedl kalíšek, ať mu doleje.

„Kdo ti poručil tady čekat?“

Jak se k němu naklonila s čutorou, zaznamenal závan jemného parfému. Voněla po heřmánku. Je léčitelkou či vědmou, která dokáže číst v kartách osudu? Nedivil by se tomu.

„Poslali mne sem staří,“ řekla, „uvidíš je sám, až tě k nim zavezu. Čekají na druhé straně jezera.“

Odfrl si. „Třeba se s nimi nemíním setkat.“

„Situace je taková, že nemáš na výběr,“ prohlásila. „Jsi obklíčen Gundermany. Hlídnají jedinou sestupovou cestu, kterou se dá z náhorní plošiny v těchto místech sejít, sevřeli tě do pasti. Uniknout lze pouze přes jezero.“

„Jak to víš?“

„Řekli mi to staří a ti se nepletou. Kladli mi na srdce, abych ti to pověděla.“

„U Croma! Přestaň mluvit v hádankách. Co jsou ti staří vlastně zač?“ zavrčel a odhodil ohlodanou kost. Utrhl další kus zajíce. „Znají budoucnost?“

„Jakmile přeplaveme jezero, zjistíš víc. Neptej se mě na ně, prosím, nemám právo o nich hovořit.“

„Co ty? Jak se jmenuješ?“

„Qvara.“

„Proč staří vybrali právě tebe a neposlali nějakého muže? Co kdyby mne dostihli Gundermani? Dokážeš bojovat zbrani?“

„Ke střetu s Gundermany nedojde.“

„Jak to můžeš tvrdit?“

„Staří se nepletou. Proto jsem je sama poprosila, aby mi dovolili tě přivítat. Copak,“ sklopila řasy, „bys radši potkal místo mne chlapa?“

Z ramen jí sklouzl plášť. Byla pod ním nahá. Pevné prsy a ploché břicho, v rozkroku nakrátko zastřížené rezavé houští. Jak si Conan uvědomil, mohlo její svůdné tělo hravě konkurovat favoritkám šlechtických dvorů a v nejednom harému by vyšplhala na nejvyšší stupínek majitelova zájmu. Polkl.

„Chci tě,“ naklonila se k němu a zahrnula jeho tvář vroucími polibky. „Prosím.“

Nepatrně se mu zhoupla hlava. Neodolal. Přitáhl ji k sobě. Víc zjistí později. Zbavil se hadrů a spojení v jeden celek, klesli do kožešin. Nad ohněm se připaloval zbytek zajíce.

* * *

Conana probral chlad. Jak vydechl, odlepil se mu od rtů obláček páry. Zprudka se posadil. Stále se nacházel v jeskyně, do níž ho zavály bludné stezky. Obklopovalo ho pár rozházených kožešin, přičemž na jedné ulpívá rudá skvrna od vína, které převrátili při milování. Ohniště dávno vyhaslo. V rohu ležel jeho meč. Boty a oblečení byly srovnané na kupičce. Kousek od hlavy se nacházel kus chleba a číše s vodou. Po ženě nezůstalo jediné památky.

Vyskočil. Kam zmizela? Odjakživa se přece pyšnil lehkým spánkem, nestávalo se, že by neslyšel spolunocležníci odcházet. Nejsou v tom čáry?

Podvědomí vycítilo léčku. Popadl zbraň a vrhl se ke vchodu. Šedivou mlhou se prodíral slabý svit vycházejícího slunce. To nevěstilo nic dobrého. Pokud má v patách pořád Gundermany, poskytl jim šanci ho dohonit. Jak mohl být tak lehkomyšlný a tak dlouho spát?!

Rozhlédl se. Člun se stále ospale se pohupoval na vlnách těsně u břehu. Na jeho stěžni se třepetala plachta se vzorem letících šípů. Qvara stála na pevnině. Ruce založené na prsou, vlasy i plášť vlály ve větru. V chuchvalcích mlhy připomínala měsíční přízrak. Jako by vycítila, že Conan opustil přístřešek, obrátila se k němu.

„Doba se krátí, vyplujeme,“ řekla. „Zanedlouho dorazí Gundermani.“

Přistoupil k ní. Slabě se zachvěl. Ač byla Qvara na lůžku dokonale a chovala se mile, cosi ho na ní zneklidňovalo. Sálalo z ní něco, co nedokázal přesně pojmenovat. Nepochybně narazil na čarodějku.

„Jak víš, že přijdou Gundermani?“ zeptal se.

„Vím,“ špitla a vítr jí sfoukl z ramene plášť. Vykoukla bílá kůže. Spěšně se zakryla. „Neoblékneš se? Přestože staří radí dobře, občas zasáhnou vyšší síly. Měli bychom si pospíšet.“

Zachmuřeně si ji přeměřil. Poté se odvrátil a zamířil do skrýše. Instinkty ho varovaly čím dál silněji. Qvara není obyčejná smrtelnice, a kdo ví, z jakého důvodu po něm touží několikrát zmiňovaní staří. Rozhodl se s nimi nesetkat. Radši ženu včas opustí.

„Nezapomeň se najíst,“ houkla za ním. „Další jídlo dostaneš až na druhé straně jezera. Poplujeme dlouho.“

V odpověď pouze zabručel. Upil vody, která neměla nic společného s patokem z jezera, a kousl do chleba. Vyplivuje kus zapečeného kamínku, natáhl si kalhoty. Sáhl po kazajce. Vzápětí strnul. Nezaslechl z venku cizorodý zvuk? Nezradila ho žena? Hrábl po meči.

Ve stejný moment strčila Qvara dovnitř hlavu.

„U rohatých d'áblů, dělejl! Jsou tady.“

S botami v rukou vyběhl ven. Mlha sice halila okolí do neprostupného hávu, a tak nikoho nespatriil, přesto zaslechl ozvěnu kradmých kroků. Po pevnině se kdosi blížil.

„Pojď,“ vyhákla Qvara provaz z kůlu a skočila do člunu. Bez váhání ji následoval. Nepochyboval, že přicházejí Gundermani. Zvolí menší zlo a popluje s rusovláskou. Opustí ji později.

Jakmile dopadl na palubu, posunula se kocábka od břehu. Ne ovšem do bezpečné vzdálenosti. Stále se nacházeli na mělčině.

Z mlhy se vynořily obrysy postav. Rozevláté stíny nabraly jasnou konturu. Popelavě šedé tváře a černé brnění, krajem se rozlehl děsivý křik. Nepřátelé se rozběhli ke břehu, aby zadrželi člun dřív, než dopluje nad hlubinu.

Conan pozvedl meč. Jak se zdá, neuniknou! Neduje příznivý vítr a s jedním pádlem toho příliš nezmůžou. Až se k nim pronásledovatelé dobrodí, čeká je nerovný boj. Ale co, ukáže těm proklatcům, jaké šrámy nadělá ostrá čepel. Pokud ho mají zabít, vezme jich s sebou na onen svět pěknou řádku. S radostí jim připomene Venarium.

Záblesk. Ačkoliv se to zdálo nemožné, ke střetu nedošlo. Zadunělo a z jeskyně, v níž strávili noc, vyšlehl plamen. Zároveň se do plachty opřel vítr. Loďka nadskočila a rozlétla se po hladině. Pobřeží zahalila hustá mlha. Mlžnými cáry se neslo pouze zlostné klení Gundermanů. Kořist jim unikla přímo před očima.

Conan si změřil Qvaru. Už nelze pochybovat. Má co do činění s přízrakem či čarodějnici!

„Všechno probíhá tak, jak předpověděli staří,“ prohlásila klidně. Prošla kolem něho na záď, a používajíc pádla coby kormidla, ponořila ho do vody. „Předpověděli, že s příchodem nepřátel vy-

buchne oheň a spálí v kamenném přístřeší vše, co by Gundermani dokázali při magickém obřadu použít proti nám – vlasy, pot vsáklý do kožešin, tvoje sémě a moje štávy. Stejně tak zadul i vítr, jenž nás vytáhl z jejich obklíčení.“

Nakrčil se nad ní. „Co jsou ti tvoji staří zač?“

„Už večer jsem ti řekla, že o nich nesmím mluvit. Vydrž. Sám se s nimi setkáš.“

„Proč?“

„Důvod se dozvíš.“

Zasunul meč do pochvy a sevřel ruce v pěst. Její odpověď se mu vůbec nezamlouvala. Jak se zdá, táhne ho osud proti vlastnímu přání kamsi do neznáma. Nebo snad Qvara tušila, že ji hodlá opustit, tak využila příchodu pronásledovatelů, aby naskočil na její loď?

Přesunul se na příď. Vítr se opíral do plachty a čerchral mu vlasy, ze všech stran je obklopovala mlha. Vědět, kde se nachází nejbližší břeh, nařídí ženě, ať tam přirazí.

„Co je tohle za jezero?“ otázal se.

„Má několik názvů,“ odpověděla. „Gundermani ho nazývají Vodou mrtvých ptáků, lidé, kteří zde pobývali před dávnými léty, ho pojmenovali Karacan.“

„Karacan? Co to znamená?“

„Dvě spojená slova tvořící jeden celek. Jmenoval se tak vládce zdejších hlubin. Strašná příšera, již tehdejší obyvatelé pravidelně přinášeli dary. Předhazovali jí nejen zvířecí, ale i lidské oběti, které monstrem za zpěvu kněží trhalo dlouhými chapadly a požíralo. V jejím chřtánu prý skončila převážná většina zajatců.“

Conanovi přeběhl po zádech mrazivý parát. Představoval předzvěst neblahých událostí. „Žije netvor pořád v jezeru?“

„Tvrdí se, že ano. Po světě však nechodí člověk, jenž by ho potkal. Sama jsem několikrát brázdila jezerem a ani jednou se s ním nestřetla, jeho osud zůstává zahalen rouškou tajemství,“ odvětila, a jako by vycítila Conanovy obavy, zeptala se: „Proč tě to zajímá?“

„Včera mi po příchodu k jezeru připadlo, že v dále vykouklo nad hladinu chapadlo. Dřív než jsem určil, oč šlo, věc se ponořila.“

Qvara ztuhla. Ve tváři děs, div jí nevypadlo pádlo. Takovou

ji ještě neviděl. „U krvavých stínů! Nepleteš se? Opravdu viděls chapadlo?“

Přikývl.

Zaklela a přehlédla hladinu. Mlžné cáry jí však bránily v rozhledu. Dokonce se zdálo, že ještě zhoustly. Zavrčela: „Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Ušklíbl se. „Neptala ses. Copak ti to neprozradili staří? Vědí přece všechno.“

Šlehla po něm očima. Sálaly z nich blesky. „I oni se mohou mýlit. Cosi je varovalo, že návrat neproběhne podle plánu, ale nedokázali určit proč. Nyní to vím. Radši zakotvím u břehu. Sřetenutí s Karacanem je pro nás mnohem nebezpečnější než případné setkání s Gundermany.“

Conan se v duchu zazubil. Že by se nad ním smílovali bohové a rozhodli se ho vysadit na pevninu? Výborně. Tam se s ženou rozloučí a vydá vlastní cestou. A pokud se s ním staří skutečně chtějí setkat, ať si ho najdou.

Člun se mírně stočil a zamířil vpravo. Letěl vpřed.

„Jak je Karacan vlastně velký?“ napadlo ho.

„Nechtěj vědět,“ sykla, ve tváři výraz plný soustředění. Ačkoliv ji předchozí události nijak nerozhodily, tentokrát se doopravdy bála. Svým způsobem jí to i trochu přál.

Tmu prozvučel řev. Částečně připomínal prasečí chropot, částečně ryk kormoránů. Nesl se nad hladinou jako posel špatných zpráv.

„Je tady!“ zahryzla Qvara zuby do rtů. Současně stočila pádlo a člun nabral původní směr. Zaklela: „Parchant! Odřízl nám cestu k nejbližšímu břehu.“

Conan tasil meč. Možná děkoval bohům příliš brzy. Jestliže se monstra bojí i čarodějka, mají co do činění s opravdovou hrůzou. S bytostmi minulosti si není radno zahrávat!

„Je to opravdu on?“ napadlo ho. „Třeba běží o něco jiného. Sama jsi povídala, že ho nikdo neviděl ani neslyšel.“

„Je to on,“ hlesla vážně. „Zkusím zakotvit na zakázaném místě, snad se to povede. Pokud ne, bojuj, jak nejlépe umíš, a modli se ke svým bohům, ať tě ochraňují.“

„Crom mi nepomůže,“ zabručel a upřel zrak do mlhy. Nezahlédl za přelévajícími se cáry pohyb?

Útok přišel z opačné strany. Nestihl zareagovat. Z vody se vymrštilo obří chapadlo. Obtočilo ho v hadích smyčkách a vyzdvihlo z loďky, jako by nic nevážil.

Koutkem oka zahlédl, že další chapadlo draplo ženu. Neměl však čas se zabývat tím, zda obstála, nebo zmizela pod hladinou. Nejdřív se postará o sebe. Ona přijde na řadu později. Jestli ovšem nějaké později ještě bude.

Pozvedl meč. Zbraň, která mu tolikrát zachránila život. Vkládaje do úderu veškerou sílu, sekl. Ostří se zahryzlo do chapadla, jež ho drželo nad vodou. Čepel pronikla kůží jako máslem. Přesekla spár. Vystříkl proud krve a stisk povolil.

Spadl do rozbourené vody. Potopil se a narazil nohama na něco, co zaručeně nebylo dnem. Na průzkum nezbyval čas. Nedostával se mu kyslík. Odpíchl se a vyplaval nad hladinu.

Ještě se nerozhlídl a snesla se na něho smršť chapadel. Strhla ho zpátky do hlubiny.

Mával kolem sebe mečem. Roztančil tanec krve. Vodu prostoupil rudý odstín.

Zdálo se mu to, nebo se do obludného těla zabodlo kopí? Přes červenou clonu nerozpoznal detaily. Plícím docházel kyslík a chapadla mu drtila hrudník. Umdlával.

Další pařát sevrhel paži s mečem. Následoval náraz. Ztratil vědomí.

V hlavě mu hučelo, plaval hlubinami. Vznášel se těsně nad dnem. Míjel řasy a jen zázrakem nevířil nánosy bahna. Pod ním se povalovaly rozbité nádoby, zrezivělé meče a sekery. Objevil i kýl rozlámané lodi, vedle něhož ležela otevřená truhla, z které se vysypalo množství peněz.

Hmotný majetek ho kupodivu nezajímal. Nevšímaje si zlata, nechal se táhnout silným proudem. Proplul skalním tunelem a opatrně vyhlédl z přítmi. Spatřil dvě příšery. Obří monstra, z jejichž zavalitých těl vyrůstaly desítky chapadel. Svět pozorovaly

jediným vypouklým okem, z mord jím vyčuhovaly desítky špičatých zubů. Vypadalo to, že dospělý jedinec předává potomkovi rady do života.

Poté mladá příšera zamířila k hladině. Vystoupala vzhůru, až narazila na malou kocábku. V té se plavili dva lidé. Muž a žena.

Conan sebou trhl. Bojovník na kocábce je přece on a žena – Qvara! Jak je to možné? A vůbec, vždyť pod vodou nedýchá. Zmateně shlédl na vlastní ruce. Barvou připomínaly čerstvě napadaný sníh.

Polekaně sebou mrskl. Vzhlédl zpátky k hladině. Události nahoře zatím nabraly rychlý spád. Obluda s sebou ke dnu stahovala část rozdrceného plavidla. Současně z ní však vyprchával mladý život. Copak ji Qvara a jeho dvojník porazili? Zdá se, že ano. Kam se však poděli?

Nenašel je. Místo toho jím otrásla vlna nenávisti. Staré monstrum k němu upřelo jediné oko. Vyvěrající zlost se vlévala do morku kostí a zpívala píseň smrti. Škulb sebou. Jestli neuteče, země!

„Klid! Jsi v pořádku.“

K uším mu dolehl měkký hlas. Zmateně otevřel oči. Po hlubině nezůstalo jediné památky. Spočíval na břehu. Vlny si na skalnaté zemi pokryté místy pískem pohrávaly se zbytky zničené loďky, klečela nad ním Qvara. Rozevláté vlasy a na čele krvavý šrám, až na kus roztrhaného pláště, který si uvázala okolo pasu, zůstávala úplně nahá. Jak si uvědomil, ani z jeho oblečení moc nezůstalo. Jen cáry.

Žena ho čímsi potírala. Zvláštní masť, jež ihned vsakovala do kůže. Balzám silně voněl.

Zamrkal. Že by se mu příhoda pod vodou pouze zdála? Nejspíš ano. Sen však vyzníval příliš živě a i po procitnutí naháněl strach. Nadzdvihl hlavu, aby se přesvědčil, jestli z jezera nevykoukne nový démon.

„Klid,“ pronesla Qvara, nepřerušujíc masáž. Její prsty mrštně klouzaly po jizvami pokryté kůži a hnětly jeho svaly. Přinášely úlevu. Così ho zahřálo na hrudi. Amulet připomínající tvarem kruhovou lasturu. Pozvedl k němu ruku. Nikdy takový nenosil.

„Nesundávej ho. Pomůže ti. Vytlačí bolest z ran,“ řekla. Přesto

se v jejích očích zračily chmury. Starostlivě se otázala: „Jak se cítíš? Dokážeš chodit?“

Nadzdvihl se na loktech. Zaznamenal ve svalech tupou bolest, ale šlo to. V minulosti se cítil i mnohem hůř. Že by amulet s masť skutečně působily? Dost možná, stejně se talismanu po odchodu z těchto propadených míst raději zbaví.

Neubráníl se a znovu pohlédl na hladinu. Vodní plochu pořád zahalovala hustá mlha. Copak ji vítr nikdy nerozfouká?

Na mysl se vrátil snový přelud. Přinášel nedefinovatelné obavy. „Kde je?“

Ušklíbla se. „Jsi muž štěstěny. Způsobils Karacanovi taková zranění, že podlehl a klesl ke dnu. Pohltila ho voda.“

Zavrtěl hlavou. Vidina se nedala tak snadno odbýt. Instinkty našeptávaly, že se pod vodou ukrývá ještě starý jedinec, kterého potkal v bezvědomí. Střetnout se s ním, jakživ nevyvázli. Jak to, že je obluda nepolapila poté, co mládě roztránilo člun? Určitě trvalo slušnou dobu, než dopluli na pevninu, pokud ovšem plavali. Nesmí zapomínat, že má za společníci čarodějku.

„Na břeh jsem se dostal jak?“

„Vytáhla jsem tě. Naštěstí nás netvor zastihl kousek od břehu, podařilo se mi zachytit trám. Dals mi ale zabrat. Jsi pořádný kus chlapa.“

„To jo,“ ušklíbl se a uchopil do dlaně její ňadro.

„Nech toho,“ plácla ho nepatrně přes prsty, „radši poděkuj bohům. Nevyplavit jezero na břeh kabelu s mými věcmi, sotva se hneš. V pořádku budeš jen díky masťi a náhrdelníku.“

Posadil se. Žádným bohům se klanět nebude. Cromovi je jedno, jak probíhají pozemské záležitosti, a zbylí bohové ho nezajímají.

„V jezeře je ještě jeden netvor,“ řekl. „Mnohem větší.“

Pátravě si ho změřila. Poté zavrtěla hlavou. „Hloupost. Karacan je pouze jeden. Mýlíš se.“

Poté sebejistě sestoupila k jezeru, a jako by mu hodlala dokázat svoji pravdu, vkročila do vody. Ta jí dosáhla těsně nad kolena. Sklonila se a drhla si pečlivě ruce.

Znepokojeně vstal. Žena si zahrává. Sledoval hladinu, aby ji

upozornil na případné nebezpečí, jezero však zůstalo naprosto klidné. Jen vítr popoháněl vlny a posunoval nad hladinou chuchvalce mlhoviny.

„Jak povídám, další Karacan není,“ vylezla z vody. „Pokud hledáš nepřítele, najdeš ho tady, na pevnině. Ztroskotali jsme na zakázaném ostrově, nechť nám jsou bohové nakloněni. Vše tady patří šílenému Feriasovi, který na svém území nestrpí nikoho cizího. Dozvědět se o nás, půjde nám po krku.“

Odvrátil se od jezera. Dejme tomu, že se Qvara nemýlí a další netvor se zhmotnil pouze v jeho představách. Kdyby žil, jistě dávno připlul ke břehu a dosáhl na ně chapadly.

„Kdo je Ferias?“ zeptal se.

„Snad člověk, nikdy jsem ho neviděla. Prý žije tři sta let a jeho poddaní ho poslouchají na slovo. Vládne železnou rukou,“ odtušila a vykročila mezi balvany. „Následuj mě. Několikrát jsem okolo ostrova proplouvala, a tak vím, že se na opačném konci nalézají přístavy. Potřebujeme rychlou a kvalitní loď.“

Teprve když málem zmizela v mlze, vydal se za ní. Lze ji důvěřovat? Ne! Zatím ale nemá na vybranou. Žena zná zdejší oblast líp než on.

Postupovali mezi rozházenými kameny. Chudá krajina nabízela pouze bodláčí a trnité keře. Na obloze nezacvrlikal jediný ptáček a nad pichláky nelétal žádný hmyz. Obklopilo je mrtvé ticho.

Pak zdálky zazněl štěkot.

„Vycítili nás! Feriasovi hafani,“ sykla Qvara a rozběhla se porostem. Připomínala vyplašenou srnu. „Honem, za mnou!“

Ač znalý stopování a trénovaný běžec, ztratil ji po několika krocích. Jako by se rozplynula v mlze. Náhle stál sám a obklopovala ho hustá kaše, nedovolující prozkoumat neznámý terén. Ovanul ho mrazivý vítr. Zaklel. Kdyby aspoň vlastnil zbraň.

Vytí se přibližovalo. Rozběhl se po kamenech. Po několika krocích objevil kus potrhaného pláště. Majitele určil bez váhání. Látka ještě před chvílí obtáčela Qvařiny boky. Že by se ženě něco přihodilo?

Rozhlédl se. Nenapadne tajemný útočník i jeho? Místo působilo

opuštěně a v písku neviděl jedinou stopu svědčící o případném boji. Zvláštní.

Cáry mlhy se nepatrně rozestoupily a nabídly mu lepší výhled. Spatřil šibenicí! Chyběl jen umrlec.

Nebo ne? Úlevně vydechl. Nedaleko se nalézal pouze strom podobného tvaru. Zamířil k němu. Zdeformovaný pahýl borovice poznamenal vítr, déšť i nemilosrdný čas. Ulomil z něho tlustou větev, potěžkal ji v dlani a usmál se. Má zbraň. Pokračoval v běhu.

Přeskakoval kameny a rozdíral si chodidla o drsný podklad. Klel. Podle krvavé stopy ho psi hravě vyčenichají. Navíc voní jako nějaký hejsek. Jakým sajrajtem ho Qvara natřela?

Zavrččení. Zastavil. Pevně se rozkročil a sevřel obouruč větev. Na mysl se mu vedralo, jak před pár novoluními rozehnal smečku divokých psů. Lehce se nevzdá.

Dostihlo ho nejrychlejší z vypuštěných zvířat. V mlze se mihl šedivý obrys a v šeru zableskly planoucí oči. Pes zaútočil. Učinil tři skoky a vrhl se mu po hrdlu.

Ve stejný moment udeřil i Conan. Větev zasáhla zvíře v letu. Zaprašťelo dřevo a praskla lebka. Kyj se roztránil na tisíce kousků a pes padl k zemi.

Cimmeran pokračoval v úprku. Jak to říkala Qvara? Jestli přeběhnou ostrov, dostanou se do přístavu. Cíl je jasný.

Vynořila se před ním vysoká stěna. Zdi lemované vzrůsnými oblouky působily dojmem majestátnosti a chladné nepřístupnosti.

Zaklel. Zkusí stavbu obejít. Jakmile se ale otočil, strnul. Bělobu prosvěťoval dlouhý pás žlutých světél. Pronásledovatelé mu byli v patách. Malí scvrklí ozbrojenci brunátných obličejů, na řemenech vedli štěkající psy. Jak se k němu dostali tak rychle? Měl přece náskok! A vůbec, proč nevyпустили i ostatní zvířata, jež sebou zuřivě škubala?

Sevřel ruce v pěst. Prvnímu, kdo se přiblíží, rozdrť lebku.

Chvíli si ho nevraživě měřili, poté počali řvát. Mávali oštěpy a skákali, připomínali šílence. Jestli kdysi dávno patřili k lidskému rodu, postupem doby zdegenerovali. Připomínali divou zvěř.

Přeshlápl. Zkusí štěstí. Zaútočí jako první. Snad prolomí obklíčení.

Navzdory bojovým úmyslům neučinil jediný krok. Obstoupila ho mlha. V podobě kluzkého hada obtočila jeho trup a svázala mu končetiny. Náhle se nedokázal pohnout. Nadechl se. Zkusí zavolat Qvaru. Kaše mu ucupala ústa. Ač při smyslech, svalil se na zem.

Část ozbrojenců se k němu vrhla. Obklopili ho a vyzvedli na ramena. Vydali se podél zdi.

Tunelem ho donesli na široké nádvoří. Místo obklopovaly ze tří stran kamenné domky a v čele trůnil vysoký palác. Černé zdi a protáhlá okna, střecha se ztrácela v mlžných mracích. Z balkónu s poničenými podpěrnými sloupky je pozoroval vysoký muž. Seděl na trůnu ze zlata a kostí. V jeho obličejí vynikala bledá tvář s vystouplými lícními kostmi, vzdáleně připomínal krkavce v lidské kůži.

Ozbrojenci opřeli stále nehybného Conana o vztyčený kůl, a to tak, aby viděl vzhůru. Sami pokleklí na kolena. Zvedli ruce a třikrát se dotkli čely poničeného dláždění. Vyzářovala z nich pobožná úcta, bázeň i strach.

„Ó, velký a mocný panovníku, slovný Fariasi,“ promluvil jeden z ozbrojenců jazykem, jenž se podobal mluvě severních národů, a tak mu Conan porozuměl, „jelikož dohlížíš na naše blaho a pečuješ o nás líp než o vlastní děti, přivádíme ti na důkaz oddanosti zajatce. Pronikl na tvoje svrchované území, jedná se o nepřítele. Důkazem tohoto tvrzení budiž skutečnost, že zabil jednoho z tvých mazlíčků, který vycítil zlo, jež z něho sálá. Je krajně nebezpečný.“

Fariasi vstal. Jeho vysoká postava vrhla na shromážděné stín a od stěn se odrazil zvučný hlas: „Máte pravdu, zapáchá zlem. Zemřel! Zítřejší ráno ho obětujeme starým bohům a naplníme jeho masem prázdná břicha. Připravte hostinu.“

Dav nadšeně zavyl.

Conan se pokusil vyprostit z mlžných pout. Ty ale držely pevně. V duchu zaklel. Kam se dostal? Lidi kolem jsou vesměs šílení. A kde trčí Qvara? Podánilo se jí včas uniknout, nebo jí také zajali zdejší pomatenci? Mít volné ruce, zpřeláme jim kosti.

„Šetřte si hlasivky na zítřejší, kdy mi mnohokrát provoláte slávu,“ umlčel Fariasi gestem poddané a přeměnil si Cimera. „Jelikož

zabils jednoho z mých miláčků, zasluhuješ smrt. Nyní záleží na tom, jak tě zabijeme. Jestli pomalu a bolestivě, nebo rychle a bez utrpení. Proto ti položím otázku a tvá odpověď rozhodne, jakým způsobem zemřeš. Co tady pohledáváš? Mluví!“

S posledním slovem Conan zaznamenal, že pohne rty i jazykem. Svaly však i nadále zůstávaly ztuhlé.

„Pust’ mě a promluvíme si jako chlap s chlapem,“ zavrčel zlostně. „Dej mi meč a vykuchám ti střeva.“

„Na to jsem se neptal, smrtelníče. Za trest obdržíš zítra před obřadem pro potěchu mých přátel čtyřicet ran bičem,“ zahromoval za ohlasu ozbrojenců Fariasi, „zdoluhavé mučení podstoupíš až po výprasku. Odneste ho do vězení. Už ho nechci vidět.“

V Cimeraňových očích zaplály blesky. Znovu napjal svaly. V jednu chvíli se zdálo, že rozlomí krunýř, sevření ale nepovolilo. Ba naopak, ještě zesílilo. Obklopilo ho a stáhlo mu žebra. Sotva popadl dech. Navíc mu opět ztuhl jazyk.

Přistoupili k němu dva pořízci s rudými kuklami na hlavách a hodili si ho na ramena. Úzkými dvířky ho vnesli do paláce.

Kati sestupovali chabě osvětlenou chodbou. Mínilí schodiště vedoucí kamsi vzhůru. Ze stěny na ně zivaly zapuštěné háky, na jejichž špičkách ulpávala zaschlá krev, o kus dál zakrývaly pavučiny polorozpadlý skřípec. Strop barvila plíseň, zelená hmota vzbuzující odpor. Obstoupil je chlad, jenž zabodával do kůže jehlice mrazu.

Zastavili před rezivějící mříží. Položili Cimeraňana na podlahu a první z nich vytáhl z opasku svazek klíčů. Chvilí hledal ten pravý. Zaznělo cvaknutí a vchod do kobky se otevřel dokořán.

Žalárníci se obrátili. Vnesou zajatce dovnitř a pevně ho spoutají. Večer na něm vyzkouší některá z opravených zařízení, aby zítra při veřejném mučení nezklamali.

Místo zavedené rutiny je čekalo překvapení. Vězeň neležel na podlaze, kam ho hodili, ale stál. Rozkročený a mohutný, ve tváři brunátný výraz.

Zkoprněli. Jak je něco takového možné? Žádný z odsouzených se nikdy neprobral dřív, než ho uložili do cely. Co se děje?

Odhalit příčinu změny nestihli. Zajatec švihl naráz oběma pažemi a zasadil jim rány srovnatelné se zásahem koňského kopyta. Praskly jim nosní kůstky a zatmělo se před očima. Následoval pád. Pokusili se zvednout na nohy. Další zásah. Bolest. Lámání ruky a lupnutí obratlů.

Conan stanul nad bezvládnými těly. Zmasakrovaní žaláříci ho už neohroží. Jestli se má něčeho obávat, tak zdejší magie. Prve ho spoutala, že se nedokázal hnout, dosud nechápal, jakým zázrakem pozbyl strnulosti. Mlha ho totiž z neznámého důvodu nechala na pokoji a ustoupila. Neskrývá se v tom další kouzlo?

Pokrčil rameny. I kdyby, co z toho? Nebude si tím lámat hlavu. Jednou má volné ruce a využije toho. Opustí ostrov s vládou pomatenců.

Vydal se chodbou zpátky k východu. Až k brance ale nedošel, zabočil na schody vedoucí vzhůru. Chlad pozbyl na intenzitě a ze stěn se vytratila plíseň. Vnikl do udržované části paláce.

Kradl se jako kočka. Prosmýkl se kolem rohu, jejíž osvětlovala louč, a ohromeně zastavil. Na podlaze ležel mrtvý zbrojnoš. V opičí tváři se mu zračila děsivá grimasa, končetiny měl nepřirozeně zkroucené a páteř zlomenou do pravého úhlu.

Conan sevřel pěsti. K vraždě došlo teprve před krátkou chvílí, neboť ze strážcova těla doposud sálalo teplo. Zabiják nebude daleko. Zaváhal. Kdo má mord na svědomí? Zkoumavě nasál vzduch. Chodbou se nesla pouze zatuchlina a z něho samotného vycházel pach ženiny masti. Potřebuje se vydrhnout.

Sebral mrtvému meč a pokračoval v průzkumu. Za dveřmi vedoucími do následujícího pokoje narazil na další mrtvolu. Netrvalo dlouho a situace se zopakovala. Jako by těsně před ním kráčela samotná smrt.

Komnaty nabraly na lesku, mezi stěnami zazněl hlas. Poznal ho bez zaváhání. Qvara! Tak čarodějka pronikla do paláce! Jak se jí to podařilo? Nebo je snad Fariasovou společnicí? Ne, tak to nebude. Cosi mu našeptávalo, že to rusovláska má zmasakrované zbrojnoše na svědomí.

Hlas ho přivedl k ještě nedávno nádherně zařízené místnosti. Ta se teď nacházela v dezolátním stavu. Polámané židle i stůl, rozbité zrcadlo. Na zemi se válely rozházené knihy, mezi nimiž ležely střepy keramik a skleněných váz.

Komnatě dominovaly dvě postavy: Qvara a Farias. Žena připomínala ve své nahotě démona smyslnosti. Štíhlé tělo a rozevláté vlasy, pevná nadra se jí prudce nadzvedávala. Stála na rozkročených nohách a v napřážené ruce svírala dýku. Vládce ostrova se jí choulil u kolen. Ponížený a pokořený, pod okem monokl a na čele čerstvou jizvu. Přesto mu, ačkoliv se jeho krku dotýkala špice dýky a ostří vytrývalo v bílé kůži krvavou stopu, pohrával na rtech šílený úsměv.

Conan zatajil dech. Má vstoupit? Instinkty ho varovaly. Schován za dveřními závěsy, naslouchal.

„Neudělám ti radost, abych prosil o milost,“ zachechtal se Farias. „Leda bys mi prozradila, kudy jsi pronikla do paláce. Jaks to dokázala?“

„Takovému přání ráda vyhovím,“ čapla ho Qvara za vlasy a plívla mu do obličeje. „Pamatuješ na muže, kterého chytili tví služebníci a jehož míníš zítra obětovat? Velmi dobře mi posloužil. Vyspala jsem se s ním, takže nasákl mými šťávami i tělesným potem, svůj pach jsem následně ještě zesílila, když jsem ho potřela speciálně připravenou masťou. K tomu jsem mu nechala svůj náhrdelník, takže se tví poskoci i psi zajímali pouze o něho a mě si vůbec nevšimli. Nic mi nezabrání získat trollí vejce.“

„Hlupačko,“ polkl, až se mu zvednutý ohryzek zastavil o hrot dýky, „z ostrova neunikneš. Jakmile mě podřízneš, vycítí to každý obyvatel. Proti takové přesile neobstojíš. Zabijí tě.“

„Jsi si tím jistý?“ ušklíbla se. „Bojovník mi poslouží i při útěku. Jestli se nemýlím, a to nemám v povaze, tak před nepatrnou chvílí opustil vězení.“

„Lžeš!“

„To bych si nedovolila. Věř, že zlomit vaše primitivní kouzlo a dostat ho ze spárů mlhy nepředstavovalo žádný problém. Zbývá mi pouze počkat. Jakmile vyklouzne z tvého paláce a zpozorují ho strážé, využiji následného zmatku. Tebe podříznu a uteču tajnou

chodbou, která začíná nad schodištěm do vězení a zakrývá ji starý obraz. Tví primitivní pohůnci mě nedoženou.“

Škubl sebou.

„Copak,“ zúžila rty v pobaveném úsměvu, „překvapilo tě, že znám únikovou cestu? S tím nic nenaděláš. Dřív než tví otroci pochopí, co se stalo, zmizím v mlze. Vylezu v přístavu a seberu člun.“

Zaklel nejenom Farias, ale i Conan. Tak takhle to je! Má posloužit jako vějička. Qvara ho zneužila. Málem vtrhl dovnitř, aby ji ztrestal, leč včas se zarazil. Zdá se mu to, nebo k němu z chodeb dolehly vzrušené hlasy?

Jak se ukázalo, nebyl sám, kdo je zaslechl. Farias se hlasitě rozpovídal. Nepochybně se je snažil přehlušit, asi ve skrytu duše doufal, že Qvara zpozoruje zbrojnoše pozdě. Zatím, jak se zdálo, mu to vycházelo. Žena nejevila známky neklidu.

Conan zkrřivil rty. Nechá je, ať si to vyřídí mezi sebou. Rozběhl se vstříc pronásledovatelům, kteří postupovali podle mrtvol v jeho stopách. Než na sebe narazili, přikrčil se za rozložitou truhlou.

Zbrojnoši se nevědomavě přehnali kolem. Nerozhlízejíce se napravo ani nalevo, pádili bezhlavě k pánovým komnatám. Jako by tušili, že Fariasovi hrozí smrtelné nebezpečí.

Conan se narovnal. Strhl z krku přívěsek a odhodil ho do kouta. Magické tretky nepotřebuje. Seběhl po schodišti. Směřuje k podzemí, zaslechl, jak venku zaduněly zvony. Hlavním vchodem, který právě minul, vpadla do paláce další skupina ozbrojenců. Z komnaty vládce ostrova zněl hlasitý ryk, ozvěna boje. Zbrojnoši zamířili bez váhání vzhůru.

Vytrhl ze zdi louč a zahrnul za roh. Přesně jak tvrdila žena, visel nad schody vedoucími do vězení obraz. Pokrývaly ho pavučiny a prach, takže nešlo poznat, kdo nebo co je na něm nakresleno. Stejně na tom nezáleželo.

Zkoumavě dílo osvětlil.

Kdosi se vyřítit ze zdola. Krpatý tlust'och, jemuž od rtů odlétávaly sliny. Připomínal šilence.

Srazil ho jediným úderem. Stěnu pokropil mozek.

Z vězení k němu dolehly rozhořčené hlasy. Zbrojnoši zřejmě objevili zabitě katy! Jestli okamžitě neunikne, sevrou ho v chodbách jako v kleštích.

Praštil do obrazu. Plátno se protrhlo, pěst nenarazila na odpor; ponořil se do díla až po rameno, málem upadl. Div se neporezal vlastním mečem. Zaklel.

Odsunul obraz a objevil široký otvor. Skočil dovnitř a vrátil výtvar do původní polohy. Poté zaclonil vlastním tělem proraženou díru, aby ven nepronikl svit louče.

Přiblížil se dupot podrážek a okolo proběhli lidé. Roztrženého plátna si nevšiml jediný z nich. Taky dobře.

Pádil špinavou chodbou, obklopil ho smrad. Na kamenech ulpívaly vrstvy prachu a plísň, nad hlavou mu vznala pavučina. Brodil se vodou, mazlavým bahnem a ještě čímsi, možná výkaly netopýrů. Na noční tvory ale nenarazil. Přeskočil několik ohlolaných kostí.

Ve tmě zabliklo světlo. Dosáhl východu z podzemí. Venku se pořád válela mlha. Nedovolovala pohlédnout dál než pár kroků, zdálo se, že v podobě husté kaše obkličuje východ. Současně se mu k uším doneslo šplouchání vln. Zamířil k němu.

Vynořila se pěšina a molo s malým přístavem. V něm kotvilo několik člunů.

Zahřmělo. Země se zachvěla. Dunění kamenů, cosi se řítilo směrem k němu. Z šedivých cárů se vyloupla postava. Rudé vlasy a stejně zbarvené tělo, z prsou, břicha i končetin stékala krev. Qvara!

Pozvedl meč.

Zastavila tři kroky od něho. Jednou rukou tiskla k hrudi diamant velikosti pštrosího vejce a druhou pozvedla dýku. Z obličejů jí sršela zlost. Uvědomil si, že se jí na krku pohupuje přívěsek, jenž prve odhodil. Musela ho sebrat při útěku z paláce.

Ušklíbala se a zlostně zavrčela: „Tys mě slyšel, co? Vyslechlš můj rozhovor s Fariasem.“

Neodpověděl.

Mlhou k nim dolehly hlasy.

„Zabiješ mě?“ sykla. Dosavadní hněv přebil strach, obava z pronásledovatelů. „Ve dvou jim máme šanci uniknout. Samostatně sotva. Nemám sílu dále bojovat.“

Vykročila k němu. Dva kroky, krok, stanuli vedle sebe. Strnuli. Na kratičký moment připomínali nehybné sochy. Oči však svědčily o tom, že stačí neopatrný pohyb a promění se v lité dravce. Zbraně zůstávaly ve střehu.

Ušklíbala se, naklonila k němu a políbila ho na rameno. „Nepoznala jsem lepšího milence. Pojd! Nemáme čas.“

Zaváhal. Projela jím vlna rozpaků. Nechápal, proč si ji pouští tak těsně k tělu. Na druhou stranu však cítil, že bez ní ostrov neopustí. A nvuknutím se většinou vyplatilo důvěřovat. „Jak jsi jim unikla?“

Nechávajíc dotaz bez odpovědi, sesmýkla se z mola a skočila do zlacené loďky. Ta se pod ní vratce zakymácela.

Následoval ji.

Hlasy zesílily. Ostrované nezaháleli.

Přesekl provaz a odstrčil člun od břehu. Popojeli nad hlubinu. Zasedli na lavice. Qvara vpředu, Conan za ní. Opřeli se do vesel.

Dřeli jako na galejích. Záklon, ponořit lopatky do vody, táhnout. Břišní svaly se napínaly k prasknutí. Přestože jim do zad zadul ostrý vítr, srážely je vlny. Řítily se proti nim a ledovou tříští bičovaly těla. Jako by se jim rozhodly zabránit v útěku.

Na molu se vylouply postavy. Z jejich hrdel vyšel zběsilý řev. Ozbrojenci zuřili. Než naskákali do lodí, ztratili se jim v mlze.

Kdesi na obloze přelítl pták. Zaskřehotal.

Na palubu dopadl diamant, který si Qvara přinesla z paláce a jejíž si při plavbě položila na klín. Jako by se bála, že jí ho Conan vezme, upustila vesla a lačně ho sevřela. Člun se vychýlil z dosavadního směru.

„Trollí vejce ti nepatří. Náleží starším,“ sykla podrážděně a znovu se chopila vesel. Mrkla přes rameno. „Nemusíš se bát, že zůstaneš škodný. Jestli ho dovezeme na místo určení, zahrnou tě staří zlatem.“

Conan neodpověděl. Sleduje pouze její záda, zuřivě vesloval. Poháněl ho strach. Ne však z pronásledovatelů, kteří se za nimi

hnali po hladině, ale obavy v něm vyvolávalo cosi jiného. Zaťal zuby a napjal svaly.

„Dokážeš popohnat loď?!“ zařval na společníci. Ač nenáviděl magii, tentokrát by trochu kouzel přivítal. Zmocňovala se ho čím dál větší nervozita. „Umíš čarovat?“

„Útěk z paláce mě připravil o plno sil,“ odsekla vyčítavě, jako by mu neodpustila, že překazil její plán. Měl přece odvést pozornost, a ne na ni poštvat přesilu nepřátel! „Zaber!“

Prodírali se mlhou. Dolehlo k nim šplouchání vody. Z bílých cárů se vynořil obrys člunu. Ozbrojenci v předtuše brzkého boje zamávali meči.

Náhle zavířila voda. Vystříkl gejzír a loďka poskočila. Málem se převrátili.

Qvara mrkla přes rameno a zpopelavěla.

„Jed!“ vyjekla. Z hlasu vyvěrala úzkost. „Hni kostrou! Slibuji, že ti věnuji za odměnu svoji moc. Vesluj!“

Conana popohánět nemusela. Aniž se ohlédl, věděl, co se vynořilo za zádi. Netvor, jehož střetl ve snové vizi! Naštěstí se obluda jako zázrakem nevrhla na ně, ale zaútočila na ostrovany. Prozatím vyvázli.

Ztratili pronásledovatele z dohledu. Znovu je obstoupila šedť. Vesla protínala vodu, po kůži jim stékal pot. Břišní svaly úpěly námahou. Čarodějka ze sebe ždímalá poslední síly. Do záde se opřel vítr a pomáhal tlačit.

Jezero se však postavilo na odpor. Zpomalovaly je vlny. Narážely do příde a bránily jim v plavbě.

Mlhu prozvučel další praskot. Obluda napadla další loď, kterou dosud zahaloval mlžný závoj.

Jako by jim blízkost smrti vlila do žil novou energii, zrychlili. Do zad se jim opíral vítr, v hlavách hučelo a ústa lapala po dechu. Před očima vyskakovaly mžitky.

„Už je to jenom kousek.“

Ženino zvolání přerušilo lupnutí. Loďka nadskočila a dno povolilo. Skrz prkna si prorazilo cestu chapadlo. V podobě kroučícího se hada vpadlo do člunu a obtočilo Qvařin pas.

Kocábka se nahnula.

Z vody vystřelila změt' chapadel. Conan se ocitl v obklíčení. Máchl mečem. Bez boje se nevzdá. Když porazili jedno monstrum, zvládnou třeba i druhé. Čepel pronikla masem. Vystříkla krev.

Z obklíčení se vysekat nedokázal. Loď se nahnula. Málem upadl. Náraz do lokte, zbraň mu vypadla z prstů.

Z vody se vynořila krunýřem chráněná hlava. Zubatá morda, nad níž nenávistně sálalo obrí oko. Conana obtočila ho chapadla a táhla k obludnému chřtánu. Ztratil oporu pod nohama.

Z víru krve a vody se vyloupla Qvara. Dopadla na netvorovu hlavu. Pozvedla paže a mrštila diamant do démonova jediného oka. Cosi zvolala.

Oslnivý výbuch odhodil Conana stranou. Praštil sebou do vody. Prudký náraz ho málem omráčil a téměř mu vyrazil dech. S vypětím sil vyplaval na hladinu.

Obklopila ho neprostopupná šed'. Z mlhy pouze zazníval zběsilý ryk. Zamířil směrem, kde tušil břeh. Spěchal.

Krajina tonula v ponurém tichu. Přestože se nad jezerem pořád zlověstně převalovala mlha, vypadala hladina naprosto klidně. Nezaznělo jediné šplouchnutí.

Conan se vydrápal na břeh. Z vlasů mu crčely proudy ledové vody a nahé tělo pokrývaly třpytivé kapky. Kupodivu vyvázl z boje bez viditelného zranění. Stejně ho ale plavba vyčerpala k padnutí. Svaly bolely a v hlavě hučelo, dávivě lapal po dechu. Možná i proto nezpozoroval, že k němu ze zadu kdosi přistoupil.

Ticho přehlušil hluboký hlas: „Zůstala tam?“

Kousek za ním postávali tři starci. Sněhově bílé tváře, dlouhé vlasy i vousy, čela brázdily hluboké vrásky. Těla zahalovala tmavá roucha. Kmeti připomínali přízraky z dávno zapomenutých legend, jež za dlouhých večerů vyprávějí potulní bardi.

Conan se připravil k boji. Tolik energie, aby zvládl ty tři, ještě má. Pokud ovšem nevyrukují s magií. Sevřel kámen.

„Takže zůstala v jezeru,“ vzdychl jeden z mužů, „chybovala. Kvůli ní nám trollí vejce zůstane navždy odepřeno.“

Stařec zmlkl. Kmeti chvíli hleděli přes Cimmeřana na jezero. Poté je pohltila mlha. Rozplynuli se v šedých cárech.

Conan zavrtěl hlavou. Pochopil, že měl starcům přinést diamant, jenž s sebou táhla Qvara. Z jakého důvodu však tak měl vykonat, netušil.

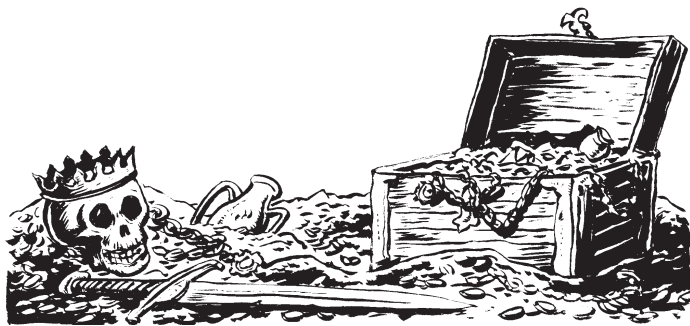
Ale co, ušklíbl se, nač si tím lámat hlavu. Hlavně že je živý a volný. Zamíří k jihu, a jestli narazí na Gundermany, rozdrťí jim lebky. Nemí nad to vyhnout se přízrakům a střetnout se s normálními lidmi.

Naposledy se zahleděl na černou hladinu.

Temný Qvarinin hrob.

Otočil se a vykročil pustou krajinou. Zahalila ho mlha.

Zajatci křišťálu

Slid noci narušil hlasitý lomoz. Do ticha se rozlehl rachot padajících stěn. Bortily se klenby a řítily nosné stěny, palác pukal v základech.

Do potmělé uličky vběhli dva lidé. Muž a žena. On zahalen v rozedrané cáry a ona zcela nahá, pokrývala je vrstva prachu. Držíce se vzájemně za ruce, jako by se báli, že je od sebe roztrhne neznámá síla, prchali z místa zkázy. Přeskakovali stružky s odpadem a vyhýbali se osvětleným koutům, spěchali.

Ze stínu probouzejících se domů vyklouzly temné siluety. Ozbrojení muži v černých úborech. Připomínali měsíční demony, jež vyplivlo samo peklo.

Prchající dvojice se octla v obklíčení. Tři stíny zastavily před nimi a dva jim vpadly do zad.

Muž sepal pěsti. Obrovité buchary, jež dokáží rozdrtit lebku. Ve tmě zablýsklo bělmo. Žena se přikrčila. Jednou rukou zakryla holý klín a druhou pevná ňadra. Aniž se jí lapkové dotkli, vyzařoval

z nich chtíč. Vnímala na sobě chlípné pohledy. Jestli jim padne do spárů, povede se jí zle.

Ve tmě se zablýsklo obnažené ostří.

„Kde je Salvan?!“

Otázka šlehla vzduchem jako prásknutí biče.

Ačkoliv nastávala noc, panoval v křivolakých ulicích činorodý ruch. Jako by se město probudilo z odpolední letargie. Po rozdrbaném dláždění drkotala kola povozů a trhovci nabízeli v narychlo vystavených stáncích různé zboží. Z hospod i náleven zazníval cinkot číší, drsné halekání a opilecký zpěv. Laciné holky se nabízely k milostným hrátkám a žebráci škemrali o pár mincí. Na plácku předváděla triky skupina kejklřů. Za obdivu kolemstojících diváků polykali oheň a žonglovali s hořícími kužely, kus nad zemí cupitala po provaze útlá dívka. Další z artistů chodil na zemi po rukách a jiný se chlubil cvičenou opicí. Mladá holčina vybírala mince do zrezivělé helmy.

Trojici, jež opustila tavernu, nic z toho nezajímalo. Ač jindy nepohrdli běžnými radovánkami, prodírali se nevšímavě davem. Zahaleni od hlavy k patě do dlouhých pláštů, jejichž kapuce jim zakrývaly obličej, míjeli bez zájmu stánky prodávajících a ignorovali kukuče svádějících kurtizán. Pokud se jim náhodou do cesty připletl nepozorný chodec, hrubě ho odstrčili.

Netrvalo dlouho a vymotali se z nejhustšího houfu. Zamířili do klidnější části města. Mezi honosné paláce a okázalé chrámy, kde bohatí šlechtici i kněží zakazovali rušení nočního klidu. I proto se vytrátily krámky se světskými předměty a občerstvením, změnilo se složení chodců. Lehké holky, žoldáky a ožraly nahradili především mniši. Muži v šarlatových pláštích či prostých, hnědých kutnách, záleželo, k jakému řádu dotýčný jedinec náležel.

Minuli stráž. Čtyřčlennou hlídku, která si je podezřívavě přeměřila. Jako by se v duchu tázala, co tři rabiāti pohledávají v této čtvrti. Přesto vojáci nepronesli jediné slovo. Přímou z nich vyzařovalo, že za tak malý žold, jaký dostávají, se nebudou zabývat pochybnými jedinci, kteří právě neprovádějí nic špatného. Hlídku se vydala opačným směrem.

Nad střechami nižších domků se vylouppla střecha mohutného chrámu. Osvětlovaly ji tisíce svící, které ve tmě šálivě blikotaly. Z pootevřených oken zněl mužský zpěv. Chór mnoha hlasů, který nezadržitelně stoupal k nebi.

Trojice, jako by zasažena posvátnou atmosférou, objekt obešla. Cíl jejich cesty se nacházel jinde.

Mínuli další nároží. Kněží se vytratil, uličky ztichly. Zastavili před shlukem staveb s paláci a vilkami boháčů.

Když spatřili shrbenou žebračku, která se kupodivu zatoulala do těchto končin a již se z tváře odlupovala mokvající kůže, splynuli s tmou. Jakmile stařena zmizela, přemístili se a zalezli pod dřevěnou stříšku. Rozložitý a oplešatělý Khorajan ukázal k siluetě paláce, který se ukrýval za vysokou zdí.

„To je ono,“ nasměroval prst k černé střeše, z níž vyrůstala špičatá věžička, připomínající varovně vztyčený ukazovák. Ačkoliv stavba působila zcela opuštěně a v zakrytých oknech nesvítilo jediné světlo, ani jeden z mužů nepochyboval, že uvnitř pulzuje život.

„U plesnivých kostí,“ sykl vychrtlý chlapík s poťobanou tváří a zmateně si přeměřil svého společníka, jako by nevěřil vlastním uším. „Tady přece obydlí Khamur šílený!“

„Já vím,“ přikývl nevzrušeně Khorajan.

„Povídá se,“ polkl nejistě poťobanec, „že se ten proklatec upsal ďáblu. Za přítomnosti pekelných bytostí pořádá téměř každý večer divoké pitky a brutální orgie, dokonce jsem se doslechl, že to dělá i se zvířaty.“

„Také jsem to slyšel,“ ušklíbl se Khorajan, „máš strach, že si kromě ovcí nebo koz vezme i tebe?“

„Já a strach? Moje bába by ho pojebala, kdyby se mě jenom dotkl,“ ohradil se odvážně poťobanec, přestože nedokázal zakrýt v hlasu obavy. Sálala z něho bázeň. „Vypráví se, že Khamur šílený umí kouzlit.“

„Tobě to vadí, Paliene?“ v Khorajanově tónu zazněl nevyřčený výsměch. „Tvrdíš, že se ničeho nezalekneš.“

„Taky že ne!“ pronesl rychle poťobanec, potlačuje strach. V duchu zaklel. Pořádně si zavařil! Ve snaze předvést ostatním, že je

stejně odvážný jako oni, dobrovolně se přihlásil do akce, aniž tušil, oč vlastně běží. Teď už nemůže couvnout. Vrátit se jako zbabělec, bude představovat ještě většího otloukánka, než jakým je nyní. Ostatní kumpáni ho uznají v pouze v případě, když se osvědčí.

„Nikdo nesmí tvrdit,“ dodal rádoby odhodlaně, „že jsem srab. Jednou jsem ve jménu boha zlodějí Bela slíbil, že pro tebe otevřu každé dveře, na něž ukážeš, a to také vyplním.“

Khorajan spokojeně přikývl. Od samotného začátku věděl, že se ho Palien bude držet jako klíště, aby dokázal, že mezi ostatními lupiči nepředstavuje páté kolo u vozu. Strach z ponížení mu nedovolí uhnout.

Zbýval druhý účastník výpravy. Mohutný černovlasý mladík, jehož opálenou tvář ošlehal severní vítr. Salvan, jak se Khorajan jmenoval, k němu zvědavě stočil zrak.

„Co na to říkáš, Conane?“

„Zdolal jsem horší místa,“ zabručel bez váhání Cimmeřan. „V Arenjunu jsem vnikl do věže, proti níž tahle bouda představuje prasečí chlív. Nač zbytečně otálíme? Vpadněme dovnitř a seberme zlato!“

Salvan souhlasně přikývl. Vyřčená slova zněla jeho uším jako vodopád stříbrných mincí. Takovým tónem mluví pořádný zloděj! Cimmeřan, kterého poznal před pár dny v jedné hospodě, představuje nesmlouvavého dravce. Už teď je jasné, že bude mít v případě ohrožení krytá záda.

„Jdeme,“ rozhodl.

Připraveni tasit zbraně, pokračovali pustou ulicí. Na střeše zamňoukala kočka.

Zahradu zahalovala tma. V naprostém bezvětří nezašuměl jediný lístek. Na pozdní hodinu panovalo nezvyklé horko. Tropicke vedro, lepící na kůži oblečení.

S obnaženými meči se šinuli trávou. Připomínali poutníky temnot. Zdálo se, že je v bezedné náruči hodlá obejmout černota a políbit zubatým chřtánem.

Noční klid prot'alo zavřeštění.

Palien sebou vyděšeně trhl. Z úst mu uniklo krátké zvolání. Víc nehlesl. Salvan mu bleskově zakryl ústa. Strnuli. Připomínajíce nehybné sochy, vyčkávali. Po čelech i tvářích jim stékaly kapky potu, nic se nehýbalo. Jen po střeše přeběhla kočka. Skočila do trávy a zmizela za sudem s dešťovou vodou.

„U Bela! Ještě jednou zakřič a zakroutím ti krkem,“ procedil Salvan mezi zuby.

Palien pouze přikývl. Odpovědět nedokázal. V hrdle mu vyschlo a vnitřnosti sevřela vlna strachu. Div si necvrnkl do kalhot. Věděl, že Khorajan nemluví do větru. Pokud Salvan prohlásil, že ho při příštím zvolání podrízne, určitě tak učiní. Objaly ho nedefinovatelné obavy. Co to řvalo? Kočka, jež přeběhla po střeše, zvuk zaručeně nevydala.

„Byl to jenom páv,“ sykl Salvan, jako by vytušil jeho rozpaky. Poté ho pustil.

Pokračovali dál. Stanuli poblíž budovy. Popraskaná zeď, na oknech dřevěné okenice. Khorajan obezřetně vyrazil podél stěny. Tiše ho následovali.

Úzkou chodbu ozářilo matné světlo. Sice neproniklo do nejtemnějších koutů, k prozkoumání nejbližšího okolí ale stačilo. Na stěnách visely vybledlé závěsy s rodovými erby, strop pokrývaly pavučiny. Po podlaze se táhla temná šmouha. Směřovala ke dveřím, k nimž kráčeli.

Conan se sehnul a zachmuřeně po ní přešel prsty. Zaschlá krev! Kdosi tudy někoho táhl.

Vzhlédl k druhům. Salvan pokrčil rameny. Možná se jedná o pozůstatek nějakého pekelného obřadu nebo o výsledek posledních orgií. Po celém městě se přece proslýchá, že Khamur šílený používá k ukojení zvrácených choutek bič či mnohem horší nástroje. Dokonce se prý občas, jak dodávají škodolibé hlasy, vyžívá nad rozbodanými kusy zabitých zvířat.

Prošli chodbou. Nad jejich hlavami něco zavržalo, cosi přeběhlo nad stropem. Podle cupitání krysa nebo myš.

Salvan se naklonil ke dveřím a poslouchal. Na druhé straně

panovalo naprosté ticho. Zdálo se, že palác upadl do říše spánku. Zlehka se opřel do dveří, ale ty se neotevřely.

Palien, aniž věděl jak, se najednou ocitl v čele. Tváře i krk mu skrápěly kapky potu, mírně se mu třáslы ruce. Báł se. Případal si proti oběma společníkům malý a zranitelný. V ničem se jim nevyrovná. Byl blázen, že se dobrovolně přihlásil k loupeži, aniž tušil, kam půjdou. Víckrát tak neučiní.

Vyndal paklič. Sklonil se k zámku a olízl rty. Nepatrně se zachvěl. Proč je tak nervózní? Jestliže dokázal otevřít dveře, jimiž vnikli do budovy, zvládne i tyhle. Čeho se tolik bojí? Zaváhal.

Dloubnutí do žeber. Salvan mu naznačoval, ať nezdržuje. Poďobanec polkl. To má za vychloubání, že odemkne jakýkoliv zámek stéblem trávy. Nyní nemá na výběr. Nezbývá, než splnit úkol.

Z nosu mu sklouzla kapka, dopadla na nohavici a vpíla se do kalhot. Zamžikal. Zatajil dech a pomalu vsunul do zámku šperhák. Znovu ho varoval šestý smysl. Polkl. Z čeho pořad vyvěrají neznámé obavy? Není přece důvod se bát. Pobývat na druhé straně hlídač, zachytil ho Khorajanův citlivý sluch. Nebo ne?

Pootočil. Cvaknutí. Aniž tomu stačil zabránit, dveře se nepatrně pootevřely. Krátce to zaskřípalo. Strnul.

Zavržení pohltit nekonečný klid. Nad palácem opět převzalo nadvládu neskutečné ticho.

Na Palienovo rameno dopadla Salvanova dlaň. Khorajan se protáhl kolem. Pootevřel dveře. V mihotavém svitu se zalesklo připravené ostří.

Poďobanec se po několikáté zachvěl. Snad po něm nebudou žádat, aby v případě nouze bojoval? Je pouze zloděj, co umí otvírat zámky.

Dveře se rozevřely dokořán. Panovala za nimi neproniknutelná tma. Bylo tomu tak ale doopravdy? Palien strnul. Nepohnulo se v ní něco?

Ticho prot'al výkřik. „Crom!“

Zjevilo se před nimi cosi obrovitého. Zaplňovalo to celý prostor, sahalo od stěny ke stěně a od podlahy ke stropu. Vstříc jim vystřelila chapadla.

Conan se vrhl vzad. O koleno mu cosi škrtlo a spálilo mu to kůži. Jako by ji sežehl oheň. Spadl na podlahu. Překulil se a pohltila ho tma. Světlo zhaslo.

Cimmeřan sevřel pevněji zbraň. Připraven seknout, čekal. Znovu se rozhostilo nepřirozené ticho. Zaváhal. Kde je Salvan s Palienem? A kam se poděla nestvůra, již zahlédl koutkem oka a kterou nedokáže popsat? Jak to, že slyší pouze svůj zadržovaný dech?

V chodbě, do níž prve směřovali, se objevila slabá záře. Po stěnách se rozlínulo slabé světlo. Kupodivu vycházelo přímo z kamene.

Víc než nepřirozený svit však Conana znepokojilo něco jiného. Po společnících ani bestii nezůstalo jediné památky. Jak to? Copak byla hrůza tak strašlivá, že Khorajan nezasadil jedinou ránu a poďobanec nestačil ani vykřiknout děsem? Celé to smrdělo magií.

Ošil se. Khamur šílený je možná doopravdy čaroděj, jak zaslechl vyprávět. Palác čpí zlem!

Zařinčení. Cestu zpět zahradila železná mříž. Sjela ze stropu a její ostré bodce vyryly v podlaze důlky.

Vrhl se k ní. Sevřel rukama mřížoví a pokusil se ho nadzdvihnout. Ačkoliv se svaly napjaly k prasknutí a pod kůži naběhly žíly, železem nehnul. Cestu zpět zahradila neprostupná překážka.

„Tvá snaha je marná, barbare,“ zaslechl hlas, leč mluvčího nespátřil. Setrval v chodbě i nadále sám. „Můžeš jít pouze dopředu.“

Zavrčel. Jak se zdá, majitel sídla o něm ví. Uposlechne tedy výzvu. Najde toho zkurvysyna, jenž se baví jeho bezmocností, a současně odhalí, kam zmizel Salvan s Palienem.

Vydal se chodbou. Narazil na ohyb, na podlaze se zatřpytila čerstvá kapka krve. At' vytryskla z kohokoliv, postupuje správně. Bestie odtáhla oba společníky tímto směrem.

Vstoupil do prostorné komnaty ozářené svíčkami, v jejímž čele stál trůn. V měkkých poduškách seděl muž. Malá zakulacená postava s baculatými tvářemi, na nahé hrudi se třpytily desítky náhrdelníků a na každém prstu svítil zlatý prstem. Jeho oděv tvořila hebká sukně a chodidla zakrývala hustá kožešina.

„Dovolil sis příliš, barbare! Rušíš mé soukromí,“ vyštěkl chlapík a pozvedl před sebe křišťálovou kouli. „Nyní poznáš nový svět. Staneš se bestii.“

Conan sevřel meč. At' má tu čest s kýmkoliv, skřeta vykuchá. V prudkém útoku ho zpomalilo jedno. Na koberci opodál ležela žena. Blondaté rozhozené vlasy a na těle potřhaná tunika. Nehýbala se. Malebná hrud' se ale nepatrně nadzdvihovala, zdálo se, že spí. Uvedl ji Khamur šílený do říše snů, aby si na ní vybil své zvrácené choutky? Je to docela dobře možné.

V žilách mu vzkypěla krev. Vrhl se kupředu. Vzápětí ho oslnila prudká záře. Před očima zarotovala křišťálová koule. Přitahovala ho a poutala k sobě veškerou pozornost.

„Užij si to, hlupče,“ zaslechl ještě chlapíka. Pak se s ním zatočil svět. Ztratil půdu pod nohama.

Náraz, bolest v končetinách. Nahmátl podklad. Ležel v písku. Spočíval mezi drobounkými kamínky s modravým nádechem a nad jeho hlavou se rozprostíralo naoranžovělé nebe. Na krajinu se jako těžká duchna snašel matný opar.

Shrábl ze země meč a vyskočil na nohy. Kde je ten proradný skrček? Po chlapíkovi, stejně jako dívce či paláci nezůstala jediná památka. Nacházel se v neznámé krajině plné nezvyklých odstínů.

Nedávalo to smysl. Copak ho Khamur šílený, pokud se skutečně střetl s majitelem tajemného sídla, přenesl křišťálovou kouli neznámo kam? Zlostně odkopl kámen.

Z oblohy přisvištělo zachechtání přelétávajících ptáků. Těsně vedle dopadl bílý trus.

Vydal se vyprahlou planinou. Míjel zkroucené stromy i pichlavé keře, na jejichž trnech visely desítky probodnutých motýlů. Pod kameny zalezla ještěrka s karmínově rudým hřbetem. Z lesa se ozvalo zatroubení. Hlasitý ryk zvěče, již neznal. Přidal do kroku. Netoužil potkat neznámou příšeru.

Vystoupil na hřeben. Ovál ho teplý vítr a nabídl rozhled po krajině. Obzor lemovalo vysoké pohoří. Strmé štíty s naružovělymi špičkami, uvažoval, jestli to není snůh. Zdejší odstíny to nevyučovaly.

Pod horami se táhly tyrkysově zbarvené lesy. Upoutala ho strmá skála na okraji hvozdu. Na jejím vrcholku se cosi rýsovalo. Hrad či pevnost.

Zamnul si ruce. Je-li zde obydlí, žijí tady i lidé. Vyhledá je a zjistí, kam se dostal.

Nejprve ale sestoupí k jezeru, jež se rozprostíralo přímo pod ním. Dostal žízeň, napije se. Zamířil k vodě.

„U Dagonových sraček!“ zavrčel Salvan. Ačkoliv křičel a mával, aby na sebe upozornil, ztratil se Conan za hřebenem. Nezbývá, než ho následovat.

„Sbohem. Prozradils mi víc, než jsem požadoval,“ obrátil se k muži s krvavými šrámy na hrudi, jehož nedlouho předtím přivázal ke stromu. Švihl mečem a jediným úderem mu srazil hlavu. Nedržet zajatcovo tělo pouta, sklouzlo do písku.

Khorajan vyrazil v Cimmeřanových stopách.

Porost zřídł. Stromy se rozestoupily a vyplivly Conana kousek od břehu. Stanul na písčité pláži, kterou omývaly drobné vlnky. Zastavil.

V jezeru se k jeho překvapení koupala žena. Voda jí sahala po kolena, nabírala do dlaní vodu a polévala jí klenutou hrud', boky i záda. Bledou pokožku lemovaly po pás dlouhé, černé vlasy. Na kůži se leskly drobné kapičky.

Conana zachvátila touha. Děva stála za hřích.

Přesto se ošil. Kde se tady krasavice vzala? Nacházejí se snad v blízkém okolí další lidé? Zdánlivě tomu nic nenasvědčovalo. Jako by pobývala u vody sama.

Kráska po několikáté ztropila pevné prsy. Poté ho zpozorovala. V prvním okamžiku se dostavil úlek, vzápětí se rozzářila. Neskrývajíc nahotu, rozběhla se nadšeně k němu. Ústa se roztáhla od ucha k uchu a ve tváři se objevily dolíčky.

„Jsi sám? Je vás tu víc?“ zvolala radostně, vyskakujíc na břeh. Připomínala skotačící laňku. Zastavila kousek před ním a smyslně se obhlížla. „Konečně muž!“

V očích se jí zračilo jedině. Touha po milování. Ušklíbl se. Takovému přání neodolá. Instinkty sice ho nabádaly k obezřetnosti, jedna holka mu ale neublíží.

Vrhla se mu do náruče. Přitiskla se na jeho hrud' mokřými bradavkami a ztropila ho záplavou kapek.

„U Mítry. Ani nevíš, jak ráda potkávám živého člověka,“ brebentila, zahrnujíc ho polibky. „Konečně nebudu sama. Ten parchant Khamur mě poslal do tohoto zatraceného světa a nechal mi jediného společníka.“

Chytil ji za ruce. „U Croma! Co to povídáš? Dostal tě sem Khamur šílený?!“

Přikývla. „Všechno ti povím. Nejdřív chci ale pořádného chlapa. Pomiluj mne, prosím. Nedovedeš si představit, jak dlouho tady čekám. Nepotkala jsem muže ani nepamatuji. Už to nevydržím. Chci tě.“

Objal ji. Nabídla mu k polibku dychtivé rty.

Do zad se mu zaryly drápy. Roztrhly vestu a zaryly se do masa. Vyčkkl. Místo sličné tváře se před jeho obličejem zjevila hrozivá morda s vyčeněnými, špičatými zuby. Ladné tělo pokryla srst. Aniž si uvědomil, kdy proběhla změna, svíral v náruči místo krasavice odpornou opici či jinou stvůru.

Paže vylétly vzhůru. V poslední chvíli zachytil čelist, jež se mu pokoušela zakousnout do hrdla. Neudržel rovnováhu a převrátil se do písku. Bestie dopadla na něho.

Z tlamy vystříkly sliny. Zakmital jazyk. Nestvůra se do něho snažila zarýt tesáky. Jen s vypětím sil držel netvorovu hlavu v bezpečně vzdálenosti. Zápěstí sevřel pařát.

Znenadání vytryskla krev. Vyšplíchl rudý vodopád a obluda zavřeštěla. Do zad se jí zahryzlo ostří. S únikem životadárné tekutiny ztrácela bestie sílu.

Conan ji znechuceně odmrštil stranou. Nad ním stál Salvan. Zhluboka dýchal, jako by nemohl popadnout dech, a v ruce svíral zarudlý meč.

„Proč?“ pronesla sípavě bestie, měnic se zpátky v krásku. Přes páteř se jí táhla děsivá rána. Byl zázrak, že dosud žila.

„Proč?“ zopakovala a z jejich očí se vytratil lesk. V písku spočinulo mrtvé tělo.

„U Croma,“ vyskočil Conan, „co je to za kouzla?“

„Jestli odtud včas neutečeme, staneme se stejným monstrem jako hvězda hostince u Nomáda,“ ukázal Khorajan na usmrce-nou ženu a mrzutě vzdychl. „Škoda jí. Patřila k nejlepším holkám z celého města. O její nenasytosti se povídalo i mezi šlechtou, prý se cítila nejlépe, když ji obskakovalo rovnou pět chlapů. Jednoho dne však zmizela. Kolovaly fámy, že utekla ve společnosti bohatého šlechtice někam do Aquilonie, jak je vidět, potkal ji mnohem horší osud. Stejně jako nás ji lapil Khamur šílený.“

„Takže ty si myslíš, že nás pohltila křišťálová koule Khamura šíleného?“ zabručel Conan, nechávaje si Salvanem ošetřovat krvavé šrámy na zádech, „že jsme uvěznění v kouli?“

„Správně,“ přikývl Khorajan. „A aby to nebylo tak snadné, vyplivla koule každého z nás na jiném místě. Bylo štěstí, že jsem tě spatřil. Nedaleko odtud jsem se totiž střetl s jedním, co také kdysi býval člověkem, podařilo se mi ho našťestí zajmout. Od něho jsem pak zjistil, jak to ve zdejších končinách chodí. Každý zajatec se postupem času promění v monstrum. O tom ses ostatně přesvědčil na vlastní kůži.“

„Lze odtud uniknout?“

„Jo,“ přikývl Salvan. „Zprvu mi ten parchant odmítal odpovědět, časem ale zjistil, že moje mučení není žádná legrace. Zpíval jak ptáček. Všiml sis pevnosti na skalisku poblíž lesů? Tam se nachází východ. V hradu žije přesná kopie Khamura šíleného, pokud to ovšem není přímo on. Jestli ho zabijeme, vyvrhne nás koule ven.“

„Proč ho nezabil nikdo před námi?“

„Než zjistili pravý stav věcí, rozpoltila se jejich mysl. Už to nedokázali. Stali se zajatci zdejšího zkurveného světa, v němž se změnili v obludy. Už nedokázali odejít.“

„U Croma! Jak dlouho trvá, než člověk zblbne?“

„Pár dní. Spolu to ale zvládneme. Máš tuhý kořínek. To já poznám.“

„Co Palien?“

Khorajan pokrčil rameny. „Od chvíle, kdy nás strhlo podivné monstrum a hodilo před Khamurovu kouli, jsem ho nespátřil. Počítám, že je také někde tady. Možná nedaleko.“

„U Croma,“ zvedl se Conan a potěžkal meč, „nejsem zhýčkaný hejssek. Nechám se ošetřit, až unikneme z Khamurovy pasti.“

Vydali se podél břehu.

Běžel neznámým terénem. Bosá chodidla se bořila hluboko do písku, pajdal. Připadal si jako v divokém snu. Oranžová obloha a namodralá tráva, kam se to dostal? Kam ho zavál osud, že se mu točí hlava a připadá si jako opilý?

Píchl ho v boku. Zastavil a lapal po dechu, zaklel. Za všechno může Salvan. Zatáhl ho do nesplnitelného úkolu, to on je příčinou všeho neštěstí. Neposlechnout ho, nikdy nezavítal do paláce Khamura šíleného a čaroděj ho nenechal spolknout křišťálovou kouli. Být rozumný, klidně se dál toulal, odemykal zámky a vykrádal obyčejné domy. I přes občasná ústrky by mu bylo dobře.

Běžel dál. Netušil kam a bylo mu to jedno, vybral si náhodný směr. Někam dorazit musí.

Náhle zkoprněl. Zaslechl lidské hlasy! Nasál vzduch, jako by hodlal zachytit pachovou stopu, a ukryl se za keřem s rozměrnými listy. Zjistí, co jsou dotyční zač.

Ani se nestáčil třikrát nadechnout a mezi stromy se vyloupili dva muži. Užasle na ně zíral. Přicházeli Salvan s Conanem. Jeho part'áci, ti, co ho zatáhli do nesnázi. Zlostně zavrčel a současně si uvědomil, že je mu do smíchu. Na jednu stranu se těm dvěma dychtil pomstít, zrovna tak se k nim ale toužil připojit. Patří přece k sobě. Ti dva jsou bojovníci a v případě ohrožení ho ochrání před nebezpečím.

Ještě nedomyslel, co provést, když zkoprněl. Ti dva tasili meče a hleděli jeho směrem. Copak ho zpozorovali? Zřejmě ano. Možná ho považují za nepřítele!

Vyplašeně se vztyčil. „U Mítry, přátelé, to jsem já, Palien.“

Salvan s Conanem na sebe tázavě pohlédli.

* * *

Zešeřilo se. Příroda nabrala zelený odstín. Krajina nabízel brčálově zbarvené stromy a fialové nebe, lidská kůže ztratila oranžový nádech. Okolí vypadalo zvláště.

Přestože je zmáhala únava, příliš nezastavovali. Mlčky ukrajovali vzdálenost, jež je dělila od hradu. Spěchali.

Najednou se Palien pobaveně usmál. „Všimli jste si, že zdejší noc není tak pochmurná jako ta naše?“

„Drž hubu a šlapej!“ odbyl ho Salvan.

Z poďobancových očí završely blesky. Jak se to k němu zkurvený Khorajan chová!?

Cimmeřan s úlevou vyprázdnil močový měchýř. Když si natahoval kalhoty, zaslechl přímo za svými zády výkřik. Vytahuje meč, prudce se obrátil.

Na Salvana útočil Palien. V očích poďobance plál šilný svit a od úst mu stříkaly sliny. Náhle připomínal zběsilou opici, která v záchvatu zuřivosti miní rozbít sokovi hlavu. Dral se rukama po Khorajanově hlavě, nebylo síly, která by ho dokázala odtrhnout.

Před Conanovými zraky se vybavila v démona proměněná krasavice. Kráčí Palien v jejích stopách?

Nadechl se. Musí zasáhnout! Než mezi ty dva skočil, boj skončil. Salvan, nedbaje na skutečnost, že ho zloděj škrtí a zarývá mu do tváře nehty, tasil dýku. V sebeobraně bodl. Ostří zajelo mezi žebra.

Poďobanec sklouzl do trávy. Přestože z něho vyprchával život, pobaveně se usmál: „Ani vy neuniknete. Hraje si s námi jako s loutkami. Jste v jeho rukou.“

Poté skončil.

„Jestli se proměním v monstrem, zabij mě,“ řekl Salvan. „Nemíním shnit jako dobytek v tomhle hnusném světě.“

Conan si ho tázavě změřil.

„Stejně je to zvláštní,“ pokračoval Khorajan, „Palien se nemýlil. Zdejší noc nevypadá vůbec špatně.“

Cimmeřan neodpověděl. Jen přikývl.

Kráčeli planinou.

* * *

Skála, na níž stál hrad, připomínala vysokánskou věž. Zvedala se kolmo k nebi a vytvářela nedobytnou pevnost. Nevedla po ní jediná stezka. Natrefili pouze na rozervané průrvy a strmé žlaby.

Přesto se nevzdávali. Šplhali po úzkých římsách a překonávali převisy, zachytávali se škvír. Připomínali dva malé broučky, kteří se snaží překonat zdánlivě nekonečnou stěnu. Dlaně si rozdíraly o ostré kameny a kolena poznamenaly odřeniny, trhaly se jim podrážky bot. Po tělech stékal pot a páčil v otevřených ranách. Svaly se napínaly bolestí.

Navzdory okolnostem nezastavovali. Poháněly je obavy, že nahoru nikdy nevylezou. Současně po očku vzájemně hlídali jeden druhého. Ač oba moc dobře věděli, že musí spolupracovat, přestávali si důvěřovat. Skryté vědomí jim našeptávalo, že se musí druhu zbavit dřív, než se sami stanou obětí jeho útoku. Děsila je představa, že dopadnou jako nebohý Palien. Neovládne je zuřivost, již nelze ovládnout?

Přímo před nimi se vynořil vstup do chodby z červených kamenů. Ze štoly k nim dolehl hlas. Znali ho. Uvnitř stavby mluvil ten, který je uvrhl do zdejších míst, Khamur šilný. Hlas se odrážel od stěn a rezonoval vzduchem, zdálo se, že dotýčný hovoří těsně vedle nich.

„Jen tanči. Dováděj mezi kobrai, snaž se. Sama zanedlouho poznáš, že nemáš šanci a dobrovolně se mi vydáš. Ještě ráda mi poskytněš k hrátkám svoje nádherné tělo a já si je s potěšením vezmu. Prozkoumám každou píd' tvou postavu a nenechám bez povšimnutí tvůj jediný chloupek, užijeme si. Věř mi, že zanedlouho budeš stejně jako holčiny před tebou škemrat, aby tvé pěkné pozadí poznamenal můj karabáč.“

Přestože netušili, s kým Khamur mluví, směřovali za hlasem. Kráčeli vedle sebe, jako by se báli, že druhý tomu prvnímu vrazí dýku do zad. V žilách jim vřela krev a před očima rašila rudá mlha. Toužili zabít.

Dorazili na kluzké schody vedoucí do prostorného sálu. Kle-

nutý strop držely vysokánské sloupy, na částečně popadané omítce se rýsovaly dávné kresby. Obcovali na nich lidé s démony i se zvířaty a mezi malby se vtěsaly rozpukané hieroglyfy.

Uprostřed sálu stál trůn. Na něm spočíval Khamur šílený. Stejně jako při posledním setkání měl na sobě kromě klenotů pouze suknič. Vesele se smál a s rozjařeným výrazem pozoroval nahou dívku. Lepou blondýnu, již obklopovala čtveřice kober. Jak hadi útočili na její kotníky, uskakovala před jedovými zuby. V iluzi zběsilosti znázorňovala šílenou tanečnici. Očividně podléhala únavě. Na podlahu stříkaly kapky potu. Nepotrvá dlouho a některý z hadů ji uštkne.

Conan sevřel zuby. Znal jí! Zahlédl ji v Khamurových komnatách krátce předtím, než ho do sebe vtáhla koule.

„Je dobré si uvědomit, že tady vládnu já,“ řekl nenadále a zdánlivě bez souvislosti Khamur. „Já rozhoduji, co se stane.“

Letmý pohyb zprava. Jen hbitý reflex zachránil Conanovi život. V obranném gestu švihl zbraní. Kryl se pozvednutým mečem. Zařinčel kov. Třesky čepel a prozvučely ticho sálu. Zrádné ostří sklouzlo stranou.

Cimřeňan zmateně uskočil. Co to znamená?

Soka představoval Salvan. V jeho očích se zlověstně lesklo a ze rtů mu skápla slina. Khorajan znovu zaútočil. Pozvedl meč do výše a šikmo sekl. Vedl úder na Cimřeňanovu hlavu.

Conan se vyhnul dráze letu. Sám neudeřil. Nemínil zabít přítele.

„U Croma, vzpamatuj se!“ vykřikl.

Od trůnu zaslechl hlas: „Tak se mi líbíte. Jen bojujte, chlapi. Rád se podívám.“

Cimřeňan odrazil další úder. Smetl čepel z blízkosti nohou. Zachvátí ho vztek. Kvůli Salvanově šílenství ztratili výhodu překvapení. On to ale takhle nenechá. Srovná s Khorajanem úcty. Rozdrtí mu lebku a vyřízne vnitřnosti. Teprve až se ho zbaví, podá si Khamura šíleného.

Od čepelí vykřísly jiskry. Zaduněl cinkot kovu. Bojovníci se do sebe pustili v podobě dvou lítých draků. V rychlém sledu se střídaly výpady a úhybné piruety, muži na sebe dotírali jako dva rozzuření

sršni. Vzduchem sršela nenávisť spojená se zuřivostí. Po dlaždicích soupaly podrážky. Zdálo se, že na sebe narazily dvě tvrdé skály.

Jako z dálky pak znělo Khamurovo povzbuzování: „Výborně. Podříznete si krky. Do toho!“

Výkřiky jim vlévaly do žil zlost. Nenáviděli se čím dál víc. Stále silněji se toužili vzájemně zabít. Výpady se přelévaly ze strany na stranu a hroty jen těsně míjely cíl.

Vpadli do sálu. Představující tanečnický smrti, bojovali přímo před trůnem. Kmitali po dlaždicích a točili se v divokém rytmu. Ostří mečů svištěla vzduchem tak rychle, že připomínala záchvěvy havraních křídel.

Pak náhle Salvan vykřikl. Tvář se zkrivila v křeči a meč mu vyklouzl z prstů. S bříkotem třeskl o podlahu. Do Khorajanova lýtky se zarývaly hadí zuby. Uchvácení bojem, zavítali bojovníci nevědomky mezi kobry.

Salvan se zhroutil. Od rtů mu stříkala pěna, jako na povel se na něho vrhly další dvě kobry. Obtáčely jeho končetiny i trup, kousaly ho do kůže. Vpouštěly do krve smrtelný jed.

Conan uskočil. Těsně vedle kotníku prosvištěla klínovitá hlava. Tlama čtvrté kobry cvakla naprázdno.

„Bojovals skvěle,“ zaslechl hlas.

Couvaje z dosahu hada, obrátil pohled k trůnu. Zavrčel. Na měkké podušce seděl ten, kvůli němuž skonala přítel! Zabije ho!

„Možná se staneš vládcem mých bestí,“ rozhodil Khamur paže.

Cimřeňan zaváhal. Do divoké mysli se vlila nová myšlenka. Nemůže mága zabít. Nesmí! Ovládne tento svět! Promění se v bestii, jak mu bylo nastíněno.

V očích žár, zaujala ho blondýna. Krásku přestaly ohrožovat kobry, využíla příznivé situace. Proplížila se ke Khamurovi zezadu. Do rukou popadla vázu.

„Ne!“ zařval omámeně Conan. Zabránit činu nestačil.

Nádoba se rozlétla na tisíce kousků. Na podlahu zapršely střepy a šlechticovu hlavu ozdobila rudá pavučina. Na drahé náhrdelníky vytryskla krev.

„Ty bestie,“ zaskučel mág a Conanovi připadlo, že před ním kdosi neznámý roztrhl neprůhledný závoj. Protivníkem je přece Khamur šílený! Ťal.

Čarodějova hlava opustila krk.

Následoval záblesk.

Trhnutí. Dostavila se bolest ve svalech. Prsty nahmataly rukojeť meče. Kde je?

Zprudka se posadil. Ležel na koberci a po jeho boku procítala lepá blondýna. Vysoko nad hlavou zpozoroval strop vyřezávaný ze dřeva. Obklopily ho stěny obrovské místnosti. V čele zahlédl trůn. Na něm se rozvaloval tlustý skrček. Hrud' obloženou drahými náhrdelníky, zdálo se, že stejně jako oni procítá z omámení. Po úderu džbánem ani setnutí hlavy nezůstala jediná památka.

Kráska vykřikla.

Jako by ho dívčin hlas vyburcoval k činnosti, vymrštil se Conan na nohy. Popadl meč. Zničí šlechtice dřív, než vyrukuje s novými kouzly.

Ve stejný okamžik procítl i Khamur. Vypískl a hrábl za sebe. V dlani se mu vylouppla křišťálová koule.

„Crom!“ Cimmeřan hodil. Vzduchem zasvištěl meč. Třesko to a koule se rozlétna na tisíce kousků. V mágových pažích počalo vyrůstat bradavičnaté monstrum.

„Néé! Uvolnils všechny zajatce!“

Démon uhryzl Khamurovi hlavu. Na Cimmeřana už nestačil zaútočit. Další obludy, které vyrůstaly ze střepe, se na první monstrum hladově vrhly.

Blondýna znovu vykřikla.

Vzápětí ji Conan sevřel v náruči. Proskočil pootevřenými dveřmi a prchal. Nepřemýšleje o tom, co se děje a jak je to možné, opustil místnost, kde se zhmotňovala jedna obluda za druhou. Démoni za jejich zády zaplnili stísněný prostor a ze slabších jedinců se stávala krvavá kaše. Praskaly kosti, masa těl prorazila stěnu.

„Kde je Salvan?“

Otázka zněla výhružně, obklíčila je obnažená ostří. Za hromového praskotu, jak jim za zády pukal Khamurův palác, pohlédl Conan na tazatele. Jednalo se o Marluka. O Salvanova zástupce, který nijak neskrýval nevoli, když si Khorajan vybral Cimmeřana jako společníka k loupežné akci. Od tohoto muže se nedočká žádného soucitu. Ten parchant se ho pokusí zabít!

Přešlédl situaci. Zbraň zůstala kdesi v podzemí, nezbyvalo, než zkusit štěstí. Zaútočí na nejslabší článek.

Nečekané hvízdnutí. Těsně nad hlavami jim prolitlo podivné monstrum. Možná démon vypuštěný z rozbité křišťálové koule.

Lupiči krátce zvedli hlavy. Strnuli překvapením.

Využil nepozornosti. Skočil k lapkovi po pravé straně. Ten nestihl reagovat. Levou paží zachytil jeho zápěstí s mečem a druhou švihl. Trefil ho pěstí přímo do nosu.

Hrdlořezova hlava poskočila jako na drátkách. Tělo se naklonilo a v držném zápěstí lupla kost. S prstů vyklouzla zbraň. Na zem nedopadla. Cimmeřan ji zachytil v letu.

Meč se proměnil ve smrtící kosu. V nenasytou šelmu neznající slitování. Vedlejší lapka se stihl pouze napřáhnout. Zbraň se mu zakousla do krku a přetřela tepnu.

Bojovník po pravé straně sekl. Mířil na barbarovu hlavu. Ta v posledním okamžiku uhnula z daného směru a ostří neškodně pročíslu vzduch. Muže to vychýlilo z rovnováhy. Zakolísal.

Tentokrát ťal Conan. Pukla lebka a vyhrzl mozek promíšený s krví.

Ulic se rozlehl výkřik. Kdyby čtvrtý nepřítel zaútočil nehlučně, nejspíš barbara dostal. Takhle ho varoval. Conan, neznaje přesnou polohu útočníka za svými zády, instinktivně uskočil. Vrhel se do strany a překulil. Aniž věděl jak, unikl z dosahu meče.

Sám zaútočil. Muž sice nastavil ráně zbraň, smetla ho však neskutečná Conanova síla. Prudkost úderu zlomila jeho odpor. Chlap pozoroval, jak Cimmeřanova čepel tlačí na jeho ostří. Vzápětí jeho kůži pronikl hrot meče. Vjel do těla těsně pod žebry a břišní krajinu zahltil palčivý žár. Muži se bolestí zatmělo před očima. Ztratil zájem o další boj a další úder pro něho představoval ránu z milosti.

V. VÁGENKNECT

Marluk vykřikl. Neuvěřitelně rychlá ztráta druhů ho vyvedla z rovnováhy. Pokusil se uniknout, ale cosi ho zadrželo. Sklonil hlavu. Mezi žebry mu vyčuhovala špička meče. Z úst mu vyšplachla krev. S chroptěním sklouzl na kolena. Nohy ho odmítly nést.

Nesa v náručí dívčinu, prchal z místa střetu. Současně držel zbraň, z jejíž čepele odkapávaly rudé kapky.

„U Mítry! Zastav!“ zvolala náhle.

Zpomalil. „Co se děje?“

„Zahni támhle do toho paláce. Dělej!“

Proti ranním červánkům se rýsoval obrys budovy se zašpičatělou střechou. Zaváhal.

„Bydlím tam,“ objala ho kolem krku. „Míříme s karavanou na jih a tady jsme se na pár dní ubytovali. Ten démon mě unesl. Za moji záchranu se ti dostane vlídného přijetí.“

„To doufám,“ prohlásil po krátkém váhání, uvědomuje si, že vlastně ani neví, co je blondýna zač. Ale co, vnady nahého těla mluvily za vše. Taková krasavice si zaslouhuje nosit na rukou.

„Prosím,“ špitla.

Rozběhl se ke vchodu do paláce.